

אסופת סיפורים

הפרחים

בצידי

הדרך

נעה סנדובסקי

נעה סנדובסקי

הפרחים בצידי הדרך

אסופת סיפורים

The Flowers at the side of the road

Noa Sandovsky

אין להעתיק, לשכפל, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע או להפיץ ספר זה או קטעים ממנו בשום צורה ובשום אמצעי, אלקטרוני, אופטי או מכאני (לרבות צילום, הקלטה, אינטרנט ודואר אלקטרוני), ללא אישור בכתב מהמחברת. הסיפורים בספר זה הינם פרי דמיונה של המחברת וכל דמיון למציאות הוא מקרי בהחלט.

© כל הזכויות שמורות למחברת.

תמונת הכריכה : Unsplash-the indian face.

עימוד וכריכה : NoaSunDesign.com

לכל אלו שעזרו, שכתבו איתי, שקראו, העירו והקשיבו.

ונעלמו...

תוכן עניינים :

6	אמורפית
10	הפרחים בצידי הדרך
18	נחש הקטיפה
30	קרקס החושך
37	שתי מנות גלידה
48	איש חסר משמעות

אמורפית

הבטתי במְרָאָה שלי, וזו שהישרה אלי מבט, לא הייתה אני. המראה שלי, התלויה מעל לשידה חומה והמתפרקת שבעבר הייתה רהיט עשיר ומפואר, והיום אלטע זאכן מתפרקת. כמו שהייתי אני, אלטע זאכן מתפרקת. הכבואה שלי נראתה אחרת, אני די בטוחה, זו לא אני. השיער הארוך ועצמות הלחיים היו היום מדד ליופי ואילו אני, לא. הייתי צריכה למצמץ כמה פעמים אל הדמות כשואלת, האם זו באמת אני. איזה מין משחק זה? האם העיניים עובדות עליי או שהראש שלי הוזה? נגעתי בפני, התמהמהתי.

הסתובבתי לאחור כדי לבדוק כיצד אני מרגישה והאם באמת יכול להיות שהבחורה שאני רואה במראה היא אני. אך לא הרגשתי כמו אותה ההשתקפות שהביטה בי במראה. כשהסתובבתי שוב להביט במה שהייתי אמורה להאמין שהוא לא פחות ולא יותר, עצמי. היה נדמה לי שההשתקפות אינה עומדת בקצב סיבובי ונכנסה לעמדה אולי כרבע השנייה אחרי. לצערי, לא היה לי הזמן להרהר בכך. מיהרתי לעבודה, ובכל אותו היום לא חשתי אפילו לרגע שהאישה שהביטה בי מהעבר השני של המראה היא אני. אולי ידינו היו דומות ולעתים ברגע של מודעות גוברת הסתכלתי על ידי שהקלידו בחוסר ביטחון באמצעות המקלדת וחשבתי האם אלו היו אותן הידיים שראיתי במראה, לרגע החלטתי שכן וברגע אחר חשבתי שלא, וקל לחשוב שהיו אלו ידיים אחרות במראה.

נתקלתי בה שוב כאשר נכנסתי לשירותים בעבודה. אותם הפנים הלא מוכרות האלו הביטו בי אל תוך עיני בחוצפנות. המראה השתמשה בעיני שלי כדי להחזיר אלי מבט מלא משמעות כאילו לוחשת - זו את, גם אם אינך מאמינה. ובפעם השנייה בה נתקלתי במבטה בי היה כשיצאתי מהשירותים ואז, הפנים נראו קצת אחרת. הפנים לא נראו חלקות יותר, היו על הלחיים הלבנות חטטים וחורים, האף הקטן היה שומני והמבט היה כל כך שונה, חסר ביטחון ומפחד - זו נראתה לי כמו קורבן העלול בכל רגע להתפרץ מן העולם אל קץ חייה. ובפעם הזו ידעתי שזו אני. שכחתי לטוֹפֵף את ידי ופשוט בהיתי בה, עינינו נתקלו כתאומות שרק נפגשו, ריחמתי עליה והבטתי בה במבט שואל, איפה היא? השנייה שנראית כל כך יפה ומלאת ביטחון? לא היו למראה תשובות ולי שוב לא היה הזמן לחקור. חזרתי לעבודה, רצועה ומהורהרת.

על פני חפצים בורקים בהם השתקפותי נתקלה בי ראיתי דמות עקומה כשפרופורציות ראשה משתנות בין רגע, בכל תנודה עלומות אור תפסו את הפנים וגרמו לאזור הלסת והשפתים להיראות קטנות מידי, גדולות מידי, העיניים והמצח פתאום נהיו מחודדים מידי וגדולים מידי ולעתים האף נעלם לחלוטין. או שפניי שיחקו בי או שההשתקפויות החליטו לשגע אותי ולהעמיס עליי בדמיונות.

מול המראה במקלחת בביתי לקחתי את הזמן לבהות ולבחון את הדמות במראה. האור הלבן הטיל צללים ארוכים על תווי פני ועל תווי גופי, זה היה הדבר הראשון שראיתי. הדמות השרופה, בעלת הקמטים והשיער הארוך שנראתה כנערה מוכת גורל. הורדתי מעלי את החולצה האפורה, את הג'ינס השחור. את החזייה הרפויה, הגרביים הצבעוניות והתחתון העשוי תחרה והבטתי בה. כמה שהייתה מכוערת ואני לא סלחנית, עמדתי וביקרתי כל קמט בין הנחיריים ללחיים, בין הגבות ומצדדי העיניים. הורדתי את ראשי כדי לטוֹפֵף מעלי את המייק אפ שהיה כמו גומי חם על עור הפנים שלי ונתן לי להרגיש מלוכלכת. כשהרמתי את ראשי, לא רק שהיא נראתה אחרת. אז הבחנתי בצללים המתארכים בין הבלגן שעל ארון הכיור הנשקף גם הוא מהמראה. מסביב לעיניים של המשתקפת מולי היו עיגולים

שחורים וסימנים מתחת לעיניים שהעידו שבכחה הרבה כלילת. היא הביטה בי, אבל אני, זו שאני מכירה את עצמי קצת ידעתי שזה לא המבט שמשחקף מעיני. מעיניה ראיתי השתקפות של עורמה ורוע, של מליציות וצחוק שהתחבא מאחורי שפתיים סגורות בחוזה. הורדתי את מבטי ממנה ועברתי להעיף מבט בבלגן ששרר בתחתית התמונה בה היא הייתה מקובעת. יישרתי את מברשת השיניים במתקן המלוכלך שלה, והכנסתי פנימה גם את שופרת משחת השיניים. סידרתי מחדש את בקבוקי הקרם שהיו שם ואת הדיאודורנט הסגול. סגול, לא כחול? הרמתי את עיני אל המראה - כחול. הורדתי את עיני אל הארון - סגול. האם זה קרה בגלל התאורה? נגעתי בבקבוק קרם הגוף הווורוד וסובבתי אותו על צירו, כדי שתוויתו תופנה אל המראה. לא מצאתי את השתקפות התווית במראה, וכשהרמתי את מבטי היא בהתה בי וידעתי, זו לא אני. קפצתי לאחור. הדמות במראה לא זוה.

"מה את?" הרגשתי את הלב שלי כאילו התנפח כמו בלון והחל למלא את כל גופי בפעימות. חום עלה מחזי אל ראשי ומשם ירד אל כפות רגליי.

היה לי חיך קטן וערמומי שנמתח על פניה בחוסר סימטריה, "מי את?" היא שאלה וגבתה הימנית וזה קלות. נשמתי עמוק ויישרתי את גופי מול המראה. הדמות ניסתה לחקות אותי אך ידעתי כבר שזו לא אני... התאבנתי אל מראה הדמות החוצפנית שניסתה לחקות את תנועותיי, מי אני? אני זו שהיא מנסה לחקות אך אינה מצליחה לתפוס את דמותי כהלכה. רציתי לקחת את אחת השופרות מעל ארון הכיור ולשבור את ארשת פניה החמדנית, ובמקום זאת, "מי את חושבת שאני?" שאלתי את הדמות שלא הביעה את הכעס על פניי אלא ארשת של ידענות ואדישות. חיכה הלא סימטרי נפתח ושיניה בצבצו מתחת לשפתיה, "מי. את." היא חזרה על זה באיטיות, ומשכה בכתיפיה הערומות.

ידיי נתפסו בדופן הארון ונשענתי קדימה, ראשי טמון מעל הכיור, "לא." הלבן הבהוק של הכיור שעליו נלחמתי בכל יום שישי מול האקונומיקה החזיר אלי עוד השתקפות, תהיתי אם כל ההשתקפויות שלי הן שקר. "אני המקור." אמרתי בקול חלוש שבקושי אוזני הצליחו לתפוס מה אמרתי.

הרמתי אליה את מבטי, היא עדיין חיקתה את תנועותיי אך הייתה איטית בזה, כאילו צפיתי בהשתקפותי מתחת למים והכל צף באיטיות, היד שנגעה במחצית הייתה מרחק שנייה מהמצח שהשתקף במראה. "מי את? מי אתן, מה אתן? מה אתן כולכן רוצות ממני?" אמרתי בשיניים חשוקות.

השתקפותי השקנית רק הוציאה אויר בדיוני מבין נחיריה והוסיפה שוב על השאלה, "מי את?" בלי משיב לב תפסתי את שופרת קרם הלילה שלי והעפתי אותה אל המראה. משהו בי הופתע כאשר היא קפצה בחזרה אליי, לא הייתי בטוחה אבל כנראה חשבת, או ציפיתי שהיא תיבלע בעולמה של ההשתקפות שלי.

פסים של קרם לילה לבן הכתימו את המראה. המראה התנדנדה במקומה באי נחת. ההשתקפות צחקקה. ואני צרחתי ונכנסתי לאמבטיה. התיישבתי שם ותפסתי בשערותיי ובכיתי מתחת לזרם המים שפתחתי בקושי, יצאתי משם כשכבר הייתי מותשת ונרדמתי על מגבת שהונחה על רצפת חדר המקלחת.

בבוקר הייתי מרוקנת, קמתי בקושי וכל גופי כאב כאילו הניחו אותי על לגלגל עיניים ומתחו את כל גופי ולאחר מכן ניסו להכניסו לאקווריום המתאים לדג זהב בודד אחד. בלי חשק התלבשתי והלכתי למטבח להכין לי קפה. חשבתי שחלמתי חלום רע, שהחיים שלי שלא היו טובים בלאו הכי, התנגשו חזיתית עם עולם החלומות שלי ועכשיו המהות שלי עצמה נלחמת כדי להוציא אותי מהמשחק.

ספל עם ינשופים צבעוניים. כפית מתכת קטנה. שתי כפיות שטוחות של קפה נמס - כפית גדושה של סוכר - שני

צפצופי המכונה אשר הודיע שהמים רתחו - אני מסתובבת להביא חלב מהמקרר.

זה לא חלום. הנה היא הייתה שם שוב, מביטה בי.

הנחתי את כף ידי על ההשתקפות בעודי חושבת לעצמי בקול שקט, זהו רק חלום שלך, תעתוע שבו את מעדיפה אותו על פני המציאות כדי שתוכלי לחמוק מכל הסבל והקושי והבדידות. אבל אז היא התחמקה מבין אצבעותי, וזה לשמאל והביטה בי כמו שאף השתקפות לא יכולה. עיני נפקחו וגופי התעורר. הרגשתי מעין התפקחות, רצתי אל האמבטיה ואל המראה.

הדמות שם, הייתה רטובה ופניה נראו מוכות. היא הטתה את ראשה אליי ואמרה, "עכשיו את מחפשת אותי."

"מי את?" שאלתי

"מי את?" החזירה התאומה הלא דומה.

"מי אני, הצבעתי על חזי, עכשיו התחלתי לחשוב על זה. רצתי אל חדר השינה, להביט במראה מעל השידה. שם, הייתה מישהי אחרת.

שיערה היה יבש, ומתחת לעיניה הכהות היו סימנים של צבע שחור, שאריות של איפור שצבע אותה, תווי פניה היו מבוגרים יותר ועל מצחה ראיתי את הקמטים. "מי את?" שאלתי.

היא הטתה את ראשה וראיתי את בית החזה שלה מתמתח ונוחת, היא נאנחה, "מי את?"

"אני? מי אני?" ברגע זה כבר לא ידעתי.

החלטתי שאין טעם להמשיך את היום בלא לתת את התשובה. עם שיער מבלונג, הבגדים שלעולם לא הייתי יוצאת איתם לעבודה, בלי איפור ובלי קפה, יצאתי מהבית כדי לקנות עוד מראות.

*

עכשיו יכולתי להביט בהן. בכולן. והן החזירו לי כל אחת מבט משלה. לרגע ניסו לחקות אותי וברגע אחר

התעייפו וניסו תנועות אחרות. לרגע הן נראו כמוני וברגע אחר הן היו זרות לי. "מי את?" הן שרו לי בקול אחיד.

"אני המקור." התעקשתי והן צחקו או נחרו בקול וגיחכו להן. "אני... הייתי צריכה לחשוב על תשובה טובה,

על התשובה הנכונה שיתן לי לפחות תחושה של ניצחון עליהן. השענתי את המראות על הקירות, הנחתי אותן

על המיטה, לצדי השידה, פתחתי את דלתות הארון כדי להוסיף עוד מקומות להשעין עוד מראות. קניתי מראות

גדולות וגם מראות קטנות, יקרות וזולות וכאלה שעשויות חומרים שונים. אבל ידעתי שההשתקפויות היו שונות

לא בגלל התיכובות של המראה אלא בגלל שהן היו חלונות אל אותה האישה ועלי למצוא את האישה הנכונה. את

ההשתקפות האחת שהיא ההשתקפות המקורית שתפיל את כל השאר.

ישבתי מהורהרת. הלכתי ביניהן ובחנתי את השתקפות החדר בניסיון למצוא עוד פשלות קטנות שייתנו לי רמז.

היו כמה השתקפויות שמראש ידעתי שהן אינן ההשתקפות שלי. האחת שנראתה זקנה, האחת שנראתה צעירה מידי,

זו שהייתה יפה מידי, זו שהייתה מכוערת מידי מכדי להיות אני, זו עם ההבעה התככנית בפניה, - ידעתי בוודאות שזו

לא אני. זו עם ההבעה התמימה והעיניים הגדולות גם אותה שללתי, לא נראיתי נאיבית עד כדי כך.

"טוב," נאנחתי ושמתתי את כתפיי, ידיי תפסו ברצפה בנוקשות והתיישבתי. כולן הביטו בי. "אני יודעת מי ממכן

אני לא. אני לא צריכה שתגידו לי מי אתן, אני רואה שאתן לא אני. אין לכן את העיניים שלי, את ההבעה שלי, אתן

לא מצליחות לחקות את החיוך שלי."

"את לא מחייכת," אמרה אחת חוצפנית. הבטתי במראה קטנה שהנחתי כנגד המיטה. רק עין אחת הביטה בי ואף סולד שבצבץ מתחת לשערה, סולד מידי.

"רוצות לבדוק?" עכשיו חייכתי, הייתי קרובה לגלות את כל המגרעות בכל אחת מההשתקפויות. בכל אחת מהבנות שהביטה בי ולא הייתה אני.

"לא?" שאלתי והנדתי את ראשי. לא כולן עקבו אחריי יותר אבל לפחות הן השתקו ולא המשיכו עם המנגינה "מי את?"

"לך יש אף סולד מידי, ולך יש שיער בהיר מידי, לך השיער כהה מידי, ולך יש עיניים קרובות מידי, לך יש מבט של שנאה בעיניים, את נראית שברירית מידי ואת נראית עגמומית." קמתי מהרצפה בתנועה מהירה והלכתי ביניהן. כמה עשרות זוגות עיניים עקבו אחרי בסקרנות. "השפתיים שלך חייכניות מידי, ושלך עצובות מידי. לך יש כתמים כהים מידי," התקדמתי בין המראות והגעתי אל השורה האחרונה שארגנתי. מספר מראות גבוהות שנשענות כנגד הקיר. תריס החלון היה חצי פתוח, מספיק כדי שיהיה לי אור ומספיק כדי שלא ארגיש שמשוהו מבחוץ חודר לפרטיותי. "אתן לעומת זאת, דומות לי." הבטתי בהן, קודם באלו שהציגו כל מירב גופי. "את שמנה מידי," פסקתי. "את רזה מידי, ואת," היא הטתה את ראשה אלי משום שאני הטיתי את ראשי כדי לבחון אותה, את הקעקועים, הכתמים, העוויתות. "לך יש זרועות שמנות מידי." הרמתי את המראות הקטנות יותר ובחנתי אותן, "את פוזלת." טענתי בתוקף והעפתי את המראה הקטנה אל המיטה. הרמתי אחת אחרת, "או זה קל, המשקפיים שלך לא דומות לשלי. ואת," הרמתי עוד מראה שהייתה בינונית בגודלה וכל ראשי וכתפי נכנסו מאחורי המסגרת. "ואת," היא הביטה בי ומבטה לא היה שונה. הוא לא היה ביקורתי לא הייתה בו תוכחה, פניה היו נעימות והבעתה די אדישה. "אני יודעת מי את." חייכתי והיא חייכה גם, שינייה לא היו ישרות אך הן היו מסודרות. היה לה חיוך נעים. את המראה הזו תליתי מעל השידה החומה, הִיָּשְׁנָה.

אומרים שלא כדאי לשבור מראות. אז את כל שאר המראות הנחתי ברחוב, כדי שיהיו פתחים עבור העוברים והשבים שבהם יוכלו להסתכל מבעדם.

הפרחים בצידי הדרך

יצאתי אל העולם כשאופנוע מחובר לגופי וכל פרפור מנועו מניע את נשמת. נע לאורך הכבישים, מבעד אפר המכוניות השארתי כל זכר לכך שעברתי ונסעתי. גבי המתרחק מופנה אל כולם, כך הצלחתי לנוע אל עבר העולם ועדיין להשאיר אותו מאחורי.

בכל פעם שאחד הרמוזים בדרכי התחיל להבהב ולהמיר את צבעו לאדום, העזתי לנסות להביט ולהבין היכן הייתי. איפה אני עכשיו, האם כבר חציתי את הארץ לאורכה או שהייתי זו עוד עיר בדרכי אל החופש. אך לא ידעתי היכן החופש נמצא או כיצד הוא נראה. חלקים ממני נעו בעולם ובארץ, ואני נשאיתי נעול בתוך החוויות שלי. במהלך הנסיעה לא הצלחתי לצבור חוויות או להרהר בכל אלו שעברו אליי, הייתי עסוק בפליאה ובהתבוננות בארץ בה נסעתי.

כל כך הרבה שנים הייתי בה ורק עכשיו פגשתי בה באמת. על כל ציפור שמעולם לא ייחסתי לה חשיבות לצדי הדרך או על פני הרמזורים. העולם האפור אליו הבטתי מידי פעם פגש בצבעים אחרים. הבחנתי בכל ההטעיות שנמצאו בדרך בני האדם והבנתי עד כמה התקפה מוחי שלא הבחין בפרטים הקטנים שבסביבתי. או שאולי תמיד ראיתי את אותו העורב תמיד על ראש הרמזור אך לא עצרתי להרהר בכך או לתהות מדוע הדבר נראה לי כל כך ברור מאליו.

משהו קרה בי, משהו זה בתוכי. ייתכן כי אני מקולקל. אותה התחושה שבה הייתי בטוח שנשברתי, שהשארתי רסיסי קיימות במקום אחר ועכשיו עלי לחפשם, הכתה בי שוב ושוב וצצה בראשי בשאלה: האם עתה כל שהייתי הוא שברון הלב שחשתי?

חיפה הייתה לי כמעין חלום שבו ימי העבודה עוברים ומהם לא נותר זכר, נודפים אל הרגעים בהם ישבתי אל כוס הבירה המוארכת והשקתי את צימאוני לרעש ומנגד אל השקט. לא זכור לי כיצד הגעתי. לא זכרתי את כביש החוף ולא הנחתי את רדתי על תל אביב שהייתה לפס מעורפל בדרך, שם הייתי צריך לעצור. אבל פתאום מצאתי את עצמי עומד אל מול רמזור ומושג קלוש של עיר סביבי. הבטתי לצדדים וזיהיתי אותה, הכבישים הצרים שלה, הבניינים המרוחקים בה, וגישתה הכללית האדישה. הרגשתי רעב ומיד ידעתי לאן ללכת. גם השינויים מרחיקי הלכת ביותר שיעברו על העיר לא יצליחו לשנות את גישתה המיוחדת אל בני האדם. כאילו הגאוגרפיה עצמה לחשה לרוח וזו החלה לספר סיפור לבני האדם, כיצד עליהם לנוהג במרחב אליו הגיעו.

ולמרות שהשתנתה, דבר לא השתנה בה. הרמזור האיר ירוק ואני ביצעתי תמרון כדי שאוכל להגיע למקום חפצי ללא מועקת הרמזורים. עדיין לא מאמין שהייתי בחיפה, הייתי צריך לעצור בתל-אביב. הרעב שהרגשתי כשיצאתי אל הדרך היה שונה מהרעב אותו הרגשתי עכשיו, אם כי שניהם היו לי מוחשיים מאוד. כשיצאתי היה לי הרעב כפעמימות ליבי, שורף לי בלב וגורם למחנק גדול ואתו הגיע הדחף ללכת. הרעב שעמדתי מולו עכשיו היה פשוט יותר לטיפול ושלטי הרחוב שהתבוננו בי ציפו לו, לרעב ולי. ריח הפלאפל הזכיר לי עד כמה הייתי רעב. לא הצלחתי להיזכר מדוע התחלתי להרעיב את עצמי מלכתחילה.

רציתי לבלוע שלוש מנות בזו אחר זו, והחלטתי להתחיל לפחות באחת. נראה היה כי התיאבון שהשתלט עליי פתאום איבד את איפוקו מאחר וכל מבקשי המזון סביבי פערו אליי את עיניהם, כך שנאלצתי להזכיר לעצמי להתאפק ולבלוע וללעוס לאט יותר. בקצב שאינו יבהיל את השוהים סביבי. "ההרלי המאובזרת הזו שלך?" הייתי כל כך רעב שאפילו לא רציתי לענות. הנהנתי בפיוור נפש אל תוך הפיתה

ורק לאחר שגמרתי לבלוע ניסיתי להבחין בבאת הקול.

"לאבא שלי יש כוז, שנת אלפיים אני חושבת עושה רעש בלתי ייממן. תיזהר לא להיחנק מהפלאפל." היה לה שיער ארוך, משוך לאחור וקשור בקוקייה שחורה ברישול. ספק אם הייתה בלונדינית או שטנית, נראה שכחה לצבוע שוב את שיערה, לחיך שלה היו משמעות נוספות, כמעט נסתרות ובגלל החיך כמעט נחנקתי. הסתובבתי הרבה בדרכים ופגשתי הרבה אנשים, אם לכמה רגעים וכאלו לכמה רגעים יותר. לאחר שנפרדתי מהאנשים היה לי הזמן להרהר על טבעם. ברובם היו האנשים חברתיים מאוד, לא הפריע לרובם להתחיל לדבר עם זה או להפגין עזרה טריוויאלית, שעד כמה טריוויאלית שתהיה הייתה זו עזרה ותחושה נעימה שלא אבדת בארץ וזה לחלוטין.

התפלאתי לגלות כמה היו האנשים מוכנים לשוחח עם אדם שטרם הכירו, ומכל החוויות שחוויתי אלו היו רגעי חסד שהזכירו לי את הדברים החשובים שכמעט שכחתי. כמה טוב זה יכול להיות להימצא בחברת בני אדם מתפקדים.

ניסיתי לחייך אליה בחזרה. עיניה הצרות ומבטה המשועשע השביעו את תאבוני ושכחתי כמעט לגמרי ממנת הפלפל הכמעט גמורה. "גם זו, מודיעה לכולם שאני מתקרב."

היא הנהנה והורתה למוכר מה לשים במנה שביקשה, "לשל אבא שלי אני קוראת ורוניקה."

לא יכולתי שלא לחייך אם כי לא ידעתי כיצד להמשיך את השיחה שפנתה לדרכים אישיות וקצת מזורות.

"לשלך הייתי קוראת יואב, הוא נראה כמו יואב..." נראה היה לי שהיא משתהה בכוונה ופונה להביט באופנוע, לא יכולתי לדמיין עצמי קורא לאחד הדברים החשובים בחיים שלי יואב ולו רק בגלל השם.

היא הזיזה את ראשה מצד לצד והניחה את זרועה על מותניה הצרות, מסיבה שלא ידעתי את פשרה יכולתי להמשיך ולבהות בה כך עד שאחוש שוב רעב, בחצי הדרך אל לועי שאריות הפיתה והפלפל נעצרו.

"בבקשה, ארבע מנות." הודיע אחד מאנשי הפלאפל בהינד ראש כלפי מכוונת השמות. היא חיכה שוב, וחלקים בי שהיו קשים מאבן החלו להימס, היא ניגשה להוריד את ארבע המנות מדופן השולחן, "לא קוראים לך יואב במקרה, כי אם כן זה מסביר למה ההרלי שלך נראה כל כך כמו יואב."

בלעתי והפנתי את ראשי, הוא לא נראה לי כמו יואב. היואב היחיד שהכרתי היה אדם ממושקף ורציני שתמיד ידע הכול ועזר לי בכל שאלה שהייתה לי, טיפשית או רצינית. "לא, לא קוראים לי יואב."

היא שילמה והביטה בי, כמצפה לתשובה ארוכה יותר. זו הייתה הדרך העקלקלה ביותר שנתקלתי בה כדי לשאול לשמי ולא הייתה לי ברירה אלא לענות. יושבי ובאי דוכן הפלאפל הביטו בנו במיליציות, "עופרי."

"לי קוראים שי." אמרה אלי בהטיית ראשה, עברה לצד ההרלי או שמא הייתי צריך לקרוא לו כבר יואב, העבירה בו מבט מלא הערצה ונכנסה אל הונדה מיושנת. מבטי העוקב אחריה נעצר בתווי פניו של האיש שהיה במכונית וחיכה לה בכיסא הנהג.

סיימתי את מנת הפלאפל שלי. לאט מהמצופה, ומיהרתי לרוץ בעקבות שי, "רגע. רגע, כנעני?" הספקתי להיצמד אל חלון מושבה של שי לפני שמישהו לחץ על דוושת הגז.

ארבע זוגות העיניים שהביטו בי היו מופתעות כמוני. הייתי צריך ואמור לעצור בתל אביב, וכל מאורע שייקרה לי בחיפה הישנה הייתה לי הפתעה, כנעני הייתי בטוח, טעה גם הוא באיזו פניה או מחלף. והיה זה כנעני ללא ספק. חיובו הדק נמתח על פניו עד ששיניו הצהובות הדקות נצצו בשמש חיפה.

"עופרי ישראל?" הייתה בקולו השתאות. "מה אתה עושה בחיפה?" הוא הדגיש כל כך את המילה 'אתה' עד שחשתי צורך להצטדק.

רציתי לומר לו שכנראה נרדמתי על יואב וחלמתי בהקיץ על החורים הפעורים בי עד ששכחתי לרדת לתל אביב

ומצאתי עצמי בפלאפליה במרכז הכרמל.

מזל שלא אמרתי כזה דבר, אפילו בראשי זה לא נשמע בסדר. "איזו מקריות בנאדרם." חיוכו של כנעני נמחק באיטיות. עיניו הגדולות השחורות הביטו בי כחברות ותיקות, גם אני לא חייכתי. הייתי בטוח ששי נועצת בשנינו מבטים אך היה זה רגע ארוך שבו עיניו של כנעני עבדו כמו קרני רנטגן וראו את כל מה שהאור מיאן להסתיר. האם ראה את כל החורים הפעורים בי, תהיתי בעודי נוסע באופנוע, החלטתי בצורה מודעת לעולם לא לקרוא לו יואב, אחרי ההונדה המיושנת בדרכי אל דירתם של כנעני ושי. תוהה האם באמת שני אלו גרו יחד.

אומנם בנייני העיר התחדשו אך העיר הייתה ועודנה הזיכרונות הישנים שלי מרחובותיה. דפוס הרחובות העקלקלות שלה בעת העלייה מעלה אל ההר, לא יכלו להשתנות. ההונדה ובה שי וכנעני הובילה אותי אל רחוב מיוער, בו העצים הטילו את צילם על המדרכות הצרות. בצד אחד היו שורות של בניינים ויבצד השני מה שנראה לי כמו מוסדות. היה זה רגע קל שבו לא הצלחתי לזהות היכן הייתי והוא חלף ממני עם מהמורת המהירות הבאה. הכרתי את הרחוב.

חשתי חמיצות בגרוני, הייתה זו תחושת החזרה אל העבר שלא טרח לזכור מי הייתי ומה שמי. האטתי את האופנוע וחיכיתי לראות היכן כנעני מחנה את מכוניתו כדי שאוכל לעצור גם ולקשור את האופנוע, לא יואב, אל אחד העמודים.

עמדתי וחיכיתי לכנעני ושי ליציאתם מהרכב בצפייה כדי לראות כיצד נראו יחד. מנסה להחליט על טיב הקשר ביניהם בלי לשאול ובלי לחטט. אך שניהם הקשו עליי. הם יצאו מהמכונית שניהם עם חיוכים גדולים ומברכים כאילו את שניהם הכרתי שנים. הם כלל לא התייחסו אחד לשני, שניהם הלכו לצדי כאילו אני עצמי ידעתי את הדרך. הלכתי כבהמה המעתיקה את תנועותיה מחברותיה ללהקה, הובלתי בצורה פסיבית אל גרם המדרגות צד וארוך המדוושן בירק משני צדדיו. ריח הפלאפל ששי הדיפה משקית האוכל שהחזיקה הזכיר לי כי זו הפעם הראשונה שבה אני נמצא היכן שאני נמצא למרות התחושה של המוכרות. גרם המדרגות נשאר חקוק בי באותו הרגע כאילו כבר ידעתי את עתידו וכמה זמן אשאר עם שי וכנעני.

דירתם הייתה ישנה, מרווחת ומוארת בצבעיה הפסטורליים של ואדיות חיפה. טביעות המים על הקירות ושאריות הבנייה המיושנת, חלונות העץ הנפתחות כלפי פנים, ידיות המתכת של דלתות העץ הצבועות בלכה לבנה ומשקופי העץ שהמשיכו את דרכם עד לתקרת הדירה; כל אלו דווקא הצליחו להצביע על חמימות ביתית.

בעודם מובילים אותי אל סלון הבית, ניסיתי לקלוט רמזים שיעזרו לי לגבש את המסקנה, האם היו ווג. בעודי יושב על הספה הכחולה בסלון הכמעט ריק תמיהה זו הגיעה אל סופה, ממסדרון הדירה המוארך יצאה בחורה שנראתה כבת גילה של שי, צעירה מכנעני, הריחה את שביל הריח ששקית הפלאפל הותירה והוציאה משם את מנתה בלא להביע יותר מידי סנטימנטים, תקעה בי מבט קצר וקר, העבירה עוד מבט ריק בשי וחזרה אל צללי המסדרון שנראו לי מפתים מאוד.

"אל תתרגש מאנה, היא אנטיפטית מלידה." כנעני התיישב לצדי ולקח ביס מתענג על מנתו. חיפשתי רמז לבדיחה או חיוך בכנעני אך הוא רק המשיך לזלול, כששי חזרה משטיפת ידיה במטבח היא חיכה אלי לפחות. "היא אומרת תודה בלחש. בלב. אל תתייחס אל כנעני הוא פה בזכותה." אמרה ולא התאפקה וגם כן אכלה לפני, אך בעדינות ובנקיון מסוים שגרם לי להעריך את נשיותה.

כנעני מתח את גבותיו כאות על כך שהוא אינו מסכים עם המילה האחרונה שנאמרה, אך הוא היה עסוק מידי בלעיסה וגריסה.

לא יודע מדוע נאנחתי באנחת רווחה לגלות ששי וכנעני אינם ווג. הסתבר לי שהגעתי אל דירת סטודנטים שהייתה מציאה בעיני דייריה שציפיותיהם לא היו גבוהות כלל. הופתעתי מאוד לגלות שכנעני מצא עצמו לומד דווקא

באוניברסיטת חיפה, לומד, גם את זה לא ציפיתי. כנעני תמיד נראה לי כפרא אדם שימצא עצמו בערבה, בין צינות לשקט מהעירוניים. אבל איכשהו הסתבר לי ששנינו התערבבנו וקיימנו את ההיפוך מציפיות האחרים.

בעוד אני מצאתי עצמי בערבה, משקם אדמות ומנסה ליצור משהו שקט ששייך רק לי כנעני מצא עצמו כסטודנט שנה שנייה ללימודי המזרח התיכון וערבית, פעיל חברתי ועובד אדמה עירוני. את שי לא הכיר לפני כן. הוא ושי סיפרו לי עם חיוכים מבוזים כי אנה וכנעני הכירו באחד המועדונים בקרית ובמקרה זיהו אחד את השני באוניברסיטה. משם דווקא הייתה זו אנה שגרמה לו לעבור לגור בדירה שחלקה עם חברת ילדותה, הלוא היא שי. הבטתי בכנעני החבר חדש-ישן שלי ובשי בשקט. חשבתי על הדמות הקרירה שנכנסה ויצאה מחזרה בשקט ובלא התעניינות בי. חושב על כך שהיא הייתה החברותית מבין שלושתם ומבין כי העיניים מסתירים מהאדם את סודות רעיו. ישבנו כך ודיברנו, מתודעים אחד לשני מחדש – אני וכנעני. ולומדים להתחקות אחר חנו של אחר – אני ושי, עד שחלון הדירה החשיך.

רק אז נזכרתי כי לא היה לי היכן להיות. והשלושה שהצליחו לחיות בהרמוניה מיהרו להסביר שאוכל להישאר איתם. שי מתחה סדין, בעוד כנעני פתח את הספה עליה ישבתי לכדי מיטה. אנה נשענה על אחד הקירות ובהתה בהם בחוסר עניין, בעוד אני לטשתי בה את מבטי. יום שלם עבר במחיצתם ואפילו לא ידעתי כיצד קולה של אנה נשמע. הלילות בדירת הסטודנטים של אנה היו משונים. שלושת הסטודנטים ואני במאסף, מנסה להבין את הלך הרוח, חיכו לתורם בחדר שירותים אחד משותף ומקלחת שלא הספיקה. כנעני שער עתה היה הגבר היחיד מבין שתי נשים, הסתפק בכיור המטבח הבנוי עץ מתבלה.

הצלחתי לשמוע את קולה של אנה, ששוחחה עם שי. צחקוק הגיע מחדר המקלחת החבוני ואני מיהרתי להציץ, תוהה למי שייך הצחקוק המסתורי.

כשכולם הסתדרו בחדרים המרווחים בדירה נשארתי רק אני בסלון שהיה ברובו ריק והקשבתי. צרצורי הלילה, אנחות העץ בדירה ונקישות ספספ הגיעו מהדירה שהתכווצה לעת לילה וספספ הגיעו מהחלקים שהסתתרו בין חריצי העץ הרבים בדירה.

כשהזדמן לי למדתי במהרה להבחין בין מזומי הלילה לצרצורי החלקים ומעטים ידעו להבדיל ביניהם. בעודי שוכב על המיטה המתקפלת בסלון אוזני החליטו להקשות עליי שוב; זו הייתה אחת הסיבות שעזבתי את הבית מלכתחילה, כשאוזני התחילו להבחין בין הרעשים ולקלוט כל פס קול שקיים ואינו קיים ואלו בתורם חדרו לראשי כמהשבות וזיכרונות שלא רציתי לדרוש בהם למרות שהציפו אותי.

שם, בדירתם המשותפת של שי, כנעני ואנה לא נשמעו צרצורי החלקים. ל-חוץ היה השקט שלו. לא נשמעו מכוניות עוברות. מידי פעם נשמע רחש חתול. שמעתי אותו או אותה נעה לאורך קיר הבניין. ניסיתי לסגור את עיני, אך האוזניים שלי שלטו בו והעיניים נפקחו מעצמם. השקט הטריף את דעתי שוב. לא הייתי אני השוכב במיטה המתקפלת.

הייתי אני שכנעני שר בערבית, פניו צבועים בצבעי הסוואה. הבגדים שלי ובעיקר המכנס לחצו עליי, ולא הצלחתי להבחין בין הקור של האדמה הלא מתווכת, ובין הרטיבות של גבי המזיע.

שמעתי את תנודותיהם של ידירי הדירה ואת צעדיה של השכנה מלמטה, יודע בוודאות שזו אישה. הצלחתי אפילו לשמוע את צעדי הכלב מהדירה הסמוכה וכשהייתי בטוח שאני עומד לאבד את עצמי שוב בתוך חלומות בלהה. בטוח שעללי לאזור כוחות כדי לקום ולא להירדם, כנעני הופיע בסלון. הוא היה יחף, גם את זה אני שמעתי. אבל הוא לא טרח ללכת בעדינות או לא להפריע לי.

הוא כבר ידע.

כנעני התיישב על המיטה המתקפלת לצד רגליי. בהלימות ראש מכאיבות הרמתי את גופי והתיישבתי לצידו.

"חכה אני אביא לך מים", הוא היה רציני ואפילו בחושך ראיתי את הבעת פניו העצובה. צליל הברו הממטיר מים אל עבר כוס הזכוכית, ניחמו אותי בקצרה כך שלפחות יכולתי להתרומם ולהתיישב. דמותו של כנעני הפיעה מולי, מגישה לי את כוס הזכוכית, אור הירח האיר על תווי פנים מוכרים אך הבעתו מבעד לחושך עוד לא הייתה מוכרת.

הוא חיכה שארים את כוס הזכוכית ואזכה את עצמי בלגימה ארוכה. הרגשתי את המים יורדים בגרוני ומחלחלים לתוכי ונוכרתי בערבה שהשארתי מאחור. מבין שכל הדרך שעשיתי לא עזרה לי כלל וייתכן כי הרסתי לעצמי הזדמנות להיות כמו כולם, להמשיך לרצות את מה שכולם בסופו של דבר רוצים.

כנעני הנחית את ידו על כתפי בתנועה לופתת ובכל זאת עדינה.

"לא הצלחתי להירדם כמעט שנה." התוודעתי בפניו, "כשהייתי ילד", כך אמרתי והתכוונתי לשנות נעוריי אך מזקנותי של היום הבטתי בי מרחוק וראיתי לא פחות ולא יותר מילד. "ישנתי כל הזמן. הולך לישון בחושך ומתעורר בחושך ה ל למחרת בטוח שהתעוררתי באמצע הלילה, ותמיד איחרתי לבית הספר."

כנעני נאנח. באותו הרגע חשבתי שייתכן כי הוא מבין לליבי.

"אף פעם לא חשבתי שדבר כל כך טריוויאלי כמו לישון יכול להיות כל כך קשה. כל כך מפחיד."

כנעני השעין את ידיו על רגליו בצורה מסורבלת, מתחמק ממבטי. ניסיתי בכל כוחי לנסות לראות כיצד מה שאמרתי משפיע עליו, תגובתו הפתיעה אותי הוא אמר לי, "מישהו החדיר בשנינו יחידה של הרס עצמי שמתקתק בנו מבפנים."

רציני מאוד שמישהו חיזק אותי, יהיה איתי ויבין את מה שעברתי אך כלל לא חשבתי שייתכן כי מישהו, ועוד מישהו שאני מכיר כמו כנעני חווה את הסבל כמוני. לקחו לי כמה רגעים בהם מבטי היה קפוא בצדודיתו של כנעני, "הרס עצמי", ניסיתי להבין, "למה אתה מתכוון?"

אבל הוא התעלם, "הרגע הזה שבו אתה מבין שהשקט הומה פחדים ושאתה גם לא יכול להיות בתוך הרעש, כל העולם חסום בפניך ואתה פשוט לא יכול להיות. בטח שלא לישון. משהו נצחי ואפל פתאום אמר לי שיש רק דבר אחד שאני עוד יכול לעשות. אז הכרתי את אנה שפשוט זרקה עליי המון הסחות דעת, הבעיות שלה לא חשובות."

הוא הרים את זרועו באוויר והחווה כאילו הוא מחזיק כדור קטן ורמיזני, "שטויות, שום דבר לא חשוב אבל היא גרמה לפרטים הקטנים להיות כל כך דרמטיים והיא הטביעה אותי בזה, עד שהתעייפתי והצלחתי לישון."

"ואני יודע", הקול שלו פנה להדגיש זאת, "יודע. שכל מה שהיא מתעסקת בו זה שטויות. התואר, הלימודים, העיסוק בעתיד, בשכר הדירה. אני מרגיש שאני יודע משהו עצום הרבה יותר. איזה שהוא סוד קיומי שאומר שהכול חסר חשיבות ועדיין נטבע בתוך כל החוסר חשיבות שלה."

הייתי חייב לעצור אותו. הנחתי את ידי על כתפו ודחפתי אותו כדי להביט בעיניו. על מצחו הופיעו קמטוטים של הבנה. "אז מה לא בסדר?" שאלתי, שוכח לגמרי מעצמי כאילו לכנעני היה פתרון שניסה ואולי לא הבין ואני אוכל ליישם אותו בצורה טובה יותר.

"זה היה חזק יותר. והרסתי את הקשר עם אנה, למרות שאני גר איתה. אתה מבין, הסבל שלי רצה להמשיך להתקיים."

הבנתי למה הוא מתכוון, "לא, הוא שם במילא." ניסיתי להוסיף משהו מעצמי אך המבט על פניו של כנעני התריע לי שלא להמשיך.

בשלב מסוים כנעני קם מהספה המתקפלת ועזב אותי בסלון החשוך והחורק לבד. בלי ששמתי לב, נרדמתי. התעוררתי לפני כולם, רצועות דקות של אור התפרסו על פני הסלון והאירו רק כמה חלקים ממנו. כשהתעוררתי הצלחתי לחשוב רק על דבר אחד, "הרס עצמי". ניסיתי להבין למה בדיוק כנעני התכוון. לרגע לא חשבתי לעצמי,

כשעזבתי את הכול והשארתי את התוכניות שלי לעתיד בעבר, עליתי לאופנוע ונסעתי, שעשיתי זאת כדי להרוס משהו. חשבתי על מה שהפסדתי כשעזבתי את הדרום ונחתתי תכניות כי חשתי מותש וחשוב מכך, הרגשתי שהמאמצים שלי כבר לא שווים את זה. ההרחתי בכך, לרגעים מחשבותיו של כנעני חדרו למחשבותיי ולרגעים התנגדתי להם. עזבתי כי רציתי להקל על עצמי; ברחתי כדי לחפש לי משהו טוב יותר, אם לא אמצא לפחות חיפשתי. התביישתי לקום ולהרגיש חופשי לפני שבני הבית קמו משנתם. לכן נשארתי ער ובהיתי בקירות ובקישוטי העץ הפקועים של הדירה הישנה. שמעתי את דלתות השכנים נפתחות ונסגרות בתוך דירותיהם ואחר כך שמעתי את פסיעותיהם ועקביהם בחדר המדרגות. לבסוף רגשותיי הפשירו וכמעט בליט ברירה קמתי והלכתי אל חדר השירותים.

מיד אחרי התעוררה שי. ישבנו במטבח הקטן בזמן שהיא פינקה אותי בכוס קפה שחור וחזק והכינה לעצמה נס קפה. פטפטנו על כנעני ואני התאמצתי מאוד לשאול אותה על מערכת היחסים של שלושתם בבית בלי לחטט יותר מידי. המורכבות של חייהם נראתה לי משעשעת וכמו שכנעני תיאר זאת, לא חשובה. היא ציירה בפני דרמה מבויתת היטב והצחיקה אותה עם הגישה המתקתה שלה, והיא גרמה לשכחה מתוקה של כמה רגעים.

אחריה התעוררה אנה, היא התהלכה כסרורית ולאחר כמה דקות העירה את כנעני משום שהיה צריך ללכת. היה לו היום לימודים ועבודה לאחר קורסי הבוקר. "אתה עצלן." היא קראה אליו, "החבר שלך התעורר בשש בבוקר וניסה לא להרעיש בגלל הבטלנים שגרים בבית הזה." האמת שהתעוררתי מוקדם רק בגלל שלא ישנתי טוב. נשארתי עם אנה לבד. שי וכנעני שניהם נסעו ללימודי הבוקר באוניברסיטת חיפה, ואני עדיין לא הייתי מוכן לעלות על האופנוע, הרגשתי את ראשי לוחץ עלי. אנה הייתה שקטה. היא קראה, ואחר כך דיברה בלהיטות בטלפון ברסית, כך שלא הבנתי כלום חוץ מכמה מילים שקיבלו נופך עברי.

הייתי חייב לעזוב. כל זה לא התאים לי. לא הגעתי לחיפה כדי לנפוש בה אבל כנעני, אפילו לא ידעתי שכנעני גר בחיפה, ועכשיו הרגשתי תקוע מאחר והרגשתי שאני לא יכול ללכת בלי לומר לו. הרגשתי שאני לא יכול להישאר, חסר מעש בזמן שהראש שלי צוהל בתוכו ומנסה למצוא משהו שיעורר ויאגרו את החושים שלי.

התחלתי לסדר את הדברים סביבי באיטיות. תחילה סידרתי את הספה המתכוננת והורדתי ממנה את המצעים וקיפלתי אותם והנחתי אותם עליה. אחר כך ניקיתי אחרי את הכלים שמהם אכלתי ושתיתי. אנה התגנבה מאחורי כמו חתולה, "אתה לא צריך לעשות את זה. כנעני או שי יעשו את זה." אמרה בביטול, כשהסתובבתי להביט הייתי בטוח שעשיתי לעברה פרוץ חמוץ.

אחר כך החלפתי בגדים וסידרתי את רעמת השיער שלי, והיא שוב התגנבה לעברי. "מה אתה עושה?" היא שאלה אותי כאילו תפסה כלב המחזיק את תחתוניה בפיו. נעצרתי בתחושת אשמה קצרה ומבולבלת. "אה..." גמגמתי אליה, "א...אני. פשוט. לא יכול. אני צריך ללכת." היא פקחה אלי את עיניה הכחולות והתקרבה לעברי, עוד לפני ששמתי לב ידה המושתתת הייתה על לחיי.

"אתה נראה מודר. כאילו עשית סמים אבל זה לא נראה כמו סמים. לכנעני יש מידי פעם את המבט הריקני הזה." היא הייתה קרובה אלי. יותר מידי קרובה אליי.

רציתי לברוח. לא ידעתי איך זה קרה, האם זה היה יצר שפּתאום התעורר בי לאחר תקופה ממושכת שנעלם, או רצון לשובע. או שאולי זה לא היה הצורך או הרצון שלי אלא החלקים הריקים בי שהקלו על אנשים כמו אנה לבצע בי מניפולציות.

בסופו של דבר, באמת ברחתי. "הרס עצמי," שמעתי את קולו של כנעני. לכמה רגעים הרגשתי קרוב אליו כל כך, כמו פעם. הרגשתי שהייתי בבית עם אחי ושנחננו האנשים הכי קרובים בעולם בצורה הכי אינטימית שיש לנפש, ואז הרגשתי רחוק ממנו כל כך, הרגשתי המאוּכזב שיאכזב את כנעני. הרגשתי שעשיתי משהו רע. "הרס עצמי."

הרסתי לעצמי.

בעודי מתחמק מהדירה החיפאית בהיתי בדלת החומה ותהיתי שמא אם באמת אני הרסתי לעצמי. אם אני וכנעני יכולנו שוב להיות חברים כמו פעם, להחיות את הטוב של פעם או שלנצח נהרוס לעצמנו. אך לא יכולתי להאשים את עצמי.

הביקורת שהייתה בי הייתה מופנית אל העולם ולא אל תוך תוכי. לא הכול היה אשמתי, לא הכול תוצאה של מעשי, הייתי רק אני שעשה את הדברים שאני יכול לעשות. ואחרים השתמשו בי כשיכלו, אולי הייתי צריך לעזור אותם, אם באמת הייתי יכול. אחרים ביקשו ממני כי יכלו ואני עשיתי את יכולתי ולעתים, לא כי רציתי. היה טוב לשוב אל האופנוע. כיוונתי עצמי אל כביש החוף ואל חוף תל אביב, שם התחשק לי להיות. השמש הודיעה לי כמה זמן הייתי שקוע בתוך עולמה של אנה. עת הגיע צהריים ואני חזרתי לסורי, אל האופנוע ואל מה שטוב בעולם. חזרתי להביט בבניינים, בצמחייה, בציפורים. מישהו פעם שם לב לכמות הציפורים? אפילו החרקים היו לעניין משמעותי פתאום. האנשים בתוך המכוניות והמסרים שהיו סביב. היה משהו מנחם בין ההמולה, הנעלמות יחד עם היכולת להבחין בכלום. להיות, ולהיעלם באספלט הכביש, בדרכים שהאדם בנה.

בעודי נוסע, הבטתי בשולי הדרך. היו שם פרחים יפים וורודים וסגולים, השול היה מטופח ועמדתי להתות על כך, כאשר ראיתי את הגננים העומדים באמצע השול ועומלים בו על שתילת הפרחים. היו להם כובעים כנגד החום והם לבשו וסטים צהובים וכתומים. הבטתי בהם, ואז הבחנתי בכנעני.

חשתי להתעלם ומיאנתי לעזור. אבל ככול שהתקרבתי אל גבו ואל דמותו הכהה ליבי התרכך ולא יכולתי שלא לעצור לצד הדרך ולרדת כדי לומר לו להתראות, אולי אם אסתתר במילותיו לא אצטרך להסביר עצמי יותר מדי ואחמוק לי אל הדרך שוב.

שאר עובדי הגננות נעצרו להביט בי, וכנעני הסתובב להביט בי גם כן. הוא ראה אותי והתפלא, "למה לא חיכית לי? עד שנפגשנו שוב," הוא חייך ולא כעס, הוא פנה לחבק אותי. אז סיפרתי לו, כי ברחתי.

הוא עצר אותי מידי פעם כדי לצעוק אל שאר העובדים, שהיו ערבים. כנעני היה העברי היחיד שעבד שם בשתילת הפרחים ובטיפוח האדמה העירונית. בסוף הסיפור, הוא צחק. חיוכו הגדול נמתח על פניו ונראה חייני מאי פעם. הוא נעצר והביט בהרלי בקנאה ברודה.

"לאן אתה נוסע עכשיו, אח שלי?" שאל כמעט בליחשה.

"אה...תל אביב." לשם כיוונתי מההתחלה.

כנעני נענע את ראשו בהבנה. "בורח מה?" ספק שאל ספק אמר.

"איך אמרת את המשפט ההוא? מישהו החדיר בנו הרס עצמי..."

כנעני השעין את ראשו לאחור ושילב את ידיו זו בזו ושתק לרגע. "מישהו החדיר בנו יחידה של הרס עצמי..."

הוא בתן אותי במבטו החמקמק. "מישהו..." הוא התחיל לומר ושינה את דעתו. הוא לקח נשימה גדולה, "אני חושב שעשיתי טעות." הוא אמר לי לפתע.

מהרתי לשאול אותו למה התכוון אך הוא ענה מהר ממני, "אני חושב שזה לא מה שאני אמור לעשות, הסתבכתי במשהו שלא מתאים לי. אולי לך לא מתאים להיות בערבה. לי לא מתאים להיות פה, בחיפה. אולי,"

אולי התחלפנו, רצייתי לומר לו, אך השארתי את זה תקוע בתוכי. שתקתי והבטתי בעיניו בציפייה, כנעני היה יצור חד ממני, יצור חי ממני. יצור שלא היה צריך להיות סגור בדירה. כיצד סוס פרא כמוהו חשב להיות כמו כל פרופסור בורגני בדירת שותפים, ועוד בחיפה.

"אולי אתה צודק." הוא אמר לבסוף, "ברחת זה זה מה שהיית צריך לעשות כדי למצוא את השקט, כדי להכיר את

החיה החדשה שאתה. כל זה," הוא הזיז את ידיו בקדחתנות אל עבר הבתים, הכביש והדרך. "פשוט לא מתאים. כל

זה...כבר לא מספיק למי שיכול להכיל את המוות, אנחנו לא שייכים לפה יותר. " הוא הרים את מבטו ונעץ בי מבט בעל ניצוץ מחודש.

"אני יכול לבוא אתך?"

כמעט נפלתי על הכביש ועל אחורי כמו ילד קטן שנתקל במכשלה לאחר שלמד ללכת לראשונה.

רציתי לומר לו שלא. אין לי סבלנות לחכות לו שיארגן את התיק, את הרגעים, ואת כל מה שצריך לארגן. אני פשוט רציתי לנסוע, לנסוע, לנסוע.

"כן."

לתדהמתי כנעני הוריד מעליו את הוסט הזוהר, פנה אל מכונית הטויוטה הלבנה של עובדי העירייה והוציא ממנה תיק גב לא גדול. הוא חייך אלי ודילג בשמחה אל האופנוע. אגלי זיעת השמש עמדו על צווארו ועל מצחו והוא זהה אלי כאילו היה זה שוב היום הראשון שבו הכרנו.

הוא רכב מאחורי בשקט. מביט בשולי הדרך, מביט לצדדים בשקיקה. מהמראה הימנית הבחנתי בראשו שעקב אחר עורב שהתעופף בדרכנו. כשהמשכנו שמתו לב כי הוא מביט בשול הדרך, היכן שכבר שתלו את הפרחים הוורודים והסגולים, האם ייתכן כי רק עכשיו ראה את צבעי הפרחים בצדדי הדרך?

עליתי על כביש החוף, כשחבר איתי מתעורר אל דרך חדשה מאחורי. ניסיתי בכל כוחי לא להתבלבל הפעם ולעלות על איילון בדרך אל תל אביב. לשם הייתי אמור להגיע קודם לכן, כמו שקיוויתי. אך זה כבר לא שינה, היה לי חבר שהביט יחד איתי לצדדים וראה את הפרחים כאילו בפעם הראשונה.

נחש הקטיפה

אָמה של הילה עמדה בין שני עצי דקל קטנים, רגל אחת על הגזע ורגל שנייה על הקרקע, יד ימין נמתחת לאחור ומתקרבת בעדינות כנחש אל בהונות רגלה. עורה החשוף זהר לאור השמש, צל ידה נמתח על פניה. היא התמתחה כמה מטרים מהספסל עליו ישבה ביתה. שתהיה לבר, חשבה, הגיע הזמן שתתרגל להיות לבר. זה חשוב להיות לבר, להסתגל לקול הפנימי שידבר כמה שירצה בלא להיבהל. מידי פעם הביטה בה בזווית עינה, לא מרוצה ממה שהיא רואה.

הילה ישבה על הספסל, בוהה באור. כל האנשים שעברו לפניה לא הסתירו ולא הפריעו. לאנשים לא הייתה חשיבות בעולמה הפנימי שהיה מלא בשירה וריקוד. הצבעים עניינו אותה, התנועה של הטבע בלי שאף אחד יגע ויפריע. היא הייתה כפופה, שיערה החום מלוּפף מעל ראשה ותווי פניה הכעוסים רפויים אל התמונה הנוצצת של הים.

ואז קרה משהו משונה, אָמה ראתה מישהו מזווית עינה, מישור, פחות או יותר בן גילה של הילה מתיישב על אותו הספסל עליו ישבה הילה הלא מאוד חברותית שלה. היא ציפתה שביתה תקום מהספסל ותלך לשבת במקום אחר בו תהיה לבר.

אָמה מתחה את רגלה הימנית והניחה את רגלה השמאלית תחתיה ומתחה את גופה כשידיה מועכות את הדשא, מציצה אל הספסל. אחת, שתיים, שלוש, ארבע, חמש. היא לא קמה. מה הולך פה, אָמה שאלה עצמה בראשה כאשר חיך פנימי התחיל לצמוח בקרבה. עשר. עשרים. שלושים. הם מדברים. אָמה קפאה במקומה. היא יישרה את גופה ושחררה את שריריה והביטה ישירות אל הספסל. שלוש נשימות הספיקו כדי להפיג את המתח שלה ואז התחילה למתוח את הצד האחר של גופה. לא מסירה עיניה.

*

הוא פשוט התיישב שם. לא מודע לחלוטין שמי שכבר ישב שם רצה שילך, הנוכחות שלו הפריעה לה מאוד. הוא הניח את תיקו הגדול מידי, בכדי לשאת את מה שהיה בתוכו, בחוסר התחשבות מוחלטת. משתלט על הספסל. הוציא ספר, ומה הטמבל הזה בכלל יכול לקרוא, היא חשבה לעצמה. פתח אותו בעמוד מתקדם והתחיל לקרוא פסקה, מותח את רגליו ופתאום הפסיק. הוא הניח את הספר על ירכיו והביט בים. ואז קרה דבר איום ביותר, "למה יש כל כך הרבה מפרסיות בים." הוא דיבר.

עיניה של הילה נפקחו באיום, עדיין נעוצים בגלויה הנעה שפעמה מולה.

"אני יודע שאמורים להיות גלשנים בים. יש כאן מועדון גלישה והם מלמדים ילדים בקיץ. קייטנת גלישה, אבל כל כך הרבה מפרשיות."

הילה שתקה. אָמה לא הבינה מה קורה על הספסל, אך הברידות חשוכה להתמודדות. ולדעת להתמודד לבר חשוב יותר מלהיות לבר. אימה נשארה רחוקה, ורק הביטה. מעמידה פני עסוקה בתרגילים.

"פסקה אחת הספיקה לך? אין לך היכולת לשבת בשקט ולקרוא?"

"לא צריך להיות גסי רוח."

"ברדיק."

אז זה אפילו נהיה יותר מוזר. הוא לא קם. הוא לא החליט ללכת לשבת בספסל שהתרוקן מיושביו בצד הימני

מהם. – "למה זה נהיה כל כך מוזר שאנשים מדברים עם זרים."

הילה הפנתה אליו את מבטה הכועס, עיניה הכהות עיכלו את האיש המעצבן, אך היא לא אמרה דבר.

"ככה מכירים בכל מקרה."

הילה הורידה את רגליה ממושב הספסל והעבירה את משקלה כדי לרדת ממנו. אך הוא הפתיע עם מהלך משלו, "נעים מאוד אני מאור." הוא שלח אליה את כף ידו הימנית.

אמה נשכה את שפתה וכמעט איבדה את שיווי משקלה.

הילה נפלה לאחור על הספסל, אך תנועתיה העדינות הסתירו את הנפילה העגומה. היא נאנחה בכבדות ובאמת שלא ידעה מה לעשות. היא בפשטות לא רצתה ללחוץ לו את היד. במקום זאת היא בחנה את פניו ומדדה את הבעת פניו לפרטי פרטים.

רעמת השיער שלו הייתה בלתי ניתנת להתעלמות, הילה לא אמרה את שחשבה והמשיכה לסרוק אותו. גבותיו היו ארוכות מידי למרות שהוא לא נראה מאוד שיעיר. נראה שהתגלח, אך לא עשה זאת כל כך טוב. שאריות זיפים נשארו אי שם על כמה מפיונות סנטור, כמה חתכים היו שם וכמה פצעים. הוא היה לבן וחיוור, בעל גוון צהבהב והילה הייתה בטוחה שלא יצא לים מזה זמן רב, שנים אולי. תווי פניו היו עדינים ונעימים מבעד למסכת חוסר ההשקעה שלו בעצמו. הדבר המטריד ביותר היה מבטו, מלבד עיני החומות אפרפרות היה לו מבט משונה, כאילו היו אלו עיני זכוכית רואות ולא מבינות. זה לא הרתיע את הילה, אלא עצבן אותה.

האדם המצער שעדיין שלח את ידו הימנית לעברה, לא היה אדם מבוגר כמו שחשבה. כנראה שהיה פחות או יותר בן גילה. היא וויתרה וזוה מעט שמאלה, רחוק ממנו. "אני הילה."

הוא חיך אליה, חיכוך נראה כמעט זומם. עיניו הצטמקו כאשר חיך, המבט שלו עדיין לא מצא חן בעיני הילה.

היא הציצה בו מזווית עיניה, ולא יכלה שלא לבהות בחיך. היו לו שיניים קטנות, מסודרות ומאוד לבנות. רק מתוך סקרנות הפנתה את ראשה כדי להביט בו טוב. היא ציפתה שהיה לו שיניים צהובות או עקומות. משהו בו לא הסתדר לה וזאת למרות שכאשר כיבתה את הביקורת כלפי מראהו הכללי, הוא לא היה שונה כל כך מכל שאר הבנים והגברים שהסתובבו בים.

הילה ידעה שבנים לא נקיים כמו בנות, לא אכפת להם ממראם כמו בנות ולכן לא השקיעו מספיק מאמץ כדי

להיראות טוב. ואולי זה מה שהפריע לה, הוא היה מונחן ובעל התנהגות על גבול המזווה אבל הוא היה די רגיל.

הילה רצתה ללכת אל אימה ולהוציא קיטור על האיש שהתיישב לידה, אבל היא גם רצתה לפתור את התעלומה. מה כל כך מוזר בו.

"מה את עושה בחיים, הילה?" שמה היה שזור במשפט בצורה לא טבעית. זה הציק לה. והשאלה דרכה אותה

וגרמה לה לשנוא אותו עוד קצת. היא העבירה בו מבט קשוח, ולקחה את הזמן שלה. הוא לא הפריע לה וזה היה

סימן טוב. "תזכיר לי איך קוראים לך שוב," היא אמרה לאחר שהביטה קצת בים.

"מאור," הוא נראה מאוכזב. "מאור צימרמן."

"בן כמה אתה," מאור – היא הוסיפה בתוך ראשה.

"עשרים ושש. בת כמה את?"

הוא הרים את הספר. הילה עקבה אחריו וביניה מצפה שיכניס את הספר לתיק הגדול מידי שלו. במקום זאת

הוא הניח אותו, כריכתו מעלה על הספסל.

"עשרים ושתיים."

הם שתקו. אך מאור לא הצליח להחזיק את עצמו ופלט שוב את השאלה שהרגיזה את הילה, "מה את עושה?

לומדת, מטיילת בקרוב?"

הילה לקחה נשימה עמוקה, "מה אתה עושה?"

"אני שאלתי קודם."

"ואני לא ענית. מה זה משנה?"

"אני לומד, באוניברסיטה הפתוחה. ספרות והיסטוריה. אני מחפש עבודה, עבדתי כמה זמן בפרימה כמלצר, את

מכירה את המקום?"

בטעות הילה נדה בראשה לשלילה.

"זו מסעדה, די טובה על הכרמל היא נמצאת בין רחוב מוריה..."

"די". היא חייכה.

היא המשיכה לשבת וכבר נתכנה את הרגע בו תקום ותלך. היא ציפתה שכבר נעלב ממנה ומחוסר שיתוף הפעולה

אבל הוא המשיך בשלו. "את ממש גמישה איך שאת יושבת עם רגל שמאל על הספסל ורגל ימין בכלל שטוחה על

הרצפה. את בטוח רקדנית או משהו."

היא נאנחה ויישרה את רגלה השמאלית, "או משהו". היא התרוממה מהספסל על רגלה השמאלית ודחפה את

רגלה הימנית עם ידיה, ועשתה צעד לעברו. "אני הולכת." אמרה וכבר הלכה תוך כדי משיכת רגל ימין אל אמה.

"רגע..." היה כל ששמעה ממנו. היא כבר עמדה לצד אמה וביקשה ממנה לחזור הביתה.

"את בטוחה שאת מסתדרת בלי הקב?"

"כן. לא הלכתי על הרגל כבר ארבעה חודשים אני צריכה לחזק אותה. תפסיקי. אני רוצה הביתה."

אמה שחררה את שריריה והלכה לצדה הימני של הילה, "מה את חושבת שאני אפול?"

"אני מפחדת שהרגל לא תתאחה כמו שצריך ולא תוכלי לחזור לרקוד."

הילה טרקה את דלת המכונית בכוח. והביטה אל הטיילת, מאור לא ישב על הספסל. כשהתחילו לנסוע מצאה אותו

הולך בין האנשים. הוא לא נראה כמו כולם. "אימא, איך הטיפוס הזה שהולך שם נראה לך?"

אמה ניסתה לראות במבט חטוף, "באיזה מובן?"

"הכול."

"הוא נראה טוב. אבל משהו נראה בו קצת דפוק. מאיפה את מכירה אותו?"

הילה משכה בכתפייה, "אני לא."

*

גלי הייתה בת שבע אך היא התחילה לרקוד כשעוד הייתה בחיתול. הילה אהבה להיות איתה, היצור הקטן

שלא הבין כלום הצחיק אותה מאוד. הילה אהבה ליצור דברים ולהניח ליד גלי דברים פשוטים כדי לראות את

מבט ההפתעה על פניה. היא אהבה להראות לה איך דברים יום יומיים עובדים, איך הטלוויזיה עובדת. איך אורות

מופיעים פתאום. איך מים יוצאים מהברו. ואיך זה שהיא מצליחה להרים את רגלה מעל לראש ולהניח אותה על

עורפה. זה הצחיק מאוד את התינוקת עד שהתינוקת החליטה לחקות את הילה.

הילה התחילה לרקוד כשהייתה בת שלוש וחצי. מאחר וגלי חיקתה אותה עוד החיתול עליה, הילה עודדה את

אמה לתת לגלי לרקוד במסגרת, יום למחרת שנגמלה מחיתולים. היו שאמרו שגלי תירש את כל התכונות הטובות של

הילה ויותר מכך.

"את מכוונת את המתן יותר מידי והברך לא אמורה להינעל בשלב הזה." הרגל כאבה להילה והיא העבירה את

משקל גופה אל רגל שמאל. היא הרגישה בצורך לקב אך שכנעה עצמה להיגע ולהמתין עד שהכאב יהיה ממש

בלתי נסבל.

"כשאני מנסה לעשות את כל הדברים האלו אני שוכחת את הכוראוגרפיה." גלי השתמשה בקול הבכייתי שלה, פונה לצד הרך של הילה.

הילה חיפשה מקום לשבת בו, "אל תהיי מתוסכלת מזה." המשפט יצא לה קצת יותר מידי בקול רם. הדבר הכי נורא שיכול לקרות לכל אטלט לפני תרגיל ואפילו במהלך חזרות זה להיות מתוסכל.

הילה לא יכלה יותר לעמוד, היא התיישבה על הרצפה. "מה עשית עד עכשיו? היית אמורה להתאמן. היום זה מאוחר מידי להיות מתוסכלת או בכלל לחשוב על משהו. איפה אימא שתעשי איתה יוגה?"

גלי התקרבה אל הילה והניחה את ידיה על כתפיה הישרות של הילה, "אני לחוצה. היום היא תחליט מי מהמעמלים עולה ונגד מי נתחרה."

לגלי היו עיניים כחולות, כמו של אביה. היא נראתה קצת כמו אימא של הילה וקצת כמו אביה. רק כשחייכו או רקדו היה אפשר להבחין שהיו אחיות. הילה הייתה כהה לעומת הלוהן התמים של גלי. ובקיץ השוני ביניהן התגבר.

הילה הייתה מקבלת גוון כהה ושיערה של גלי היה מתבחר. "נגד מי את רוצה להתחרות?"

"נגד קורל. היא חמודה מאוד אבל אני ממש יותר טובה ממנה." גלי ליטפה פיסות משרעה העבה החום של הילה. "ונגד מי לא היית רוצה להתחרות?"

"אני חושבת...נגד נעמי היא טובה כמעט כמוני."

חיך דק כסרטיט עפרון הציץ על פניה של הילה. "את נראית עצובה. אבל את כבר לא צריכה את הקב. אז זה אומר שאולי עוד מעט תתחילי לרקוד גם, ונעשה ביחד את התרגיל שהבטחת לי שנעשה כשאני אהיה גדולה מספיק."

"את עדיין לא גדולה מספיק," הילה נאנחה והרימה את ראשה כדי לראות למי היו שייכים הרגליים שנכנסו לאולם המועדון, היא נאנחה בקול כשראתה את המאמנות, בנות הועדה וכמה בנות מהמחזור שלה. "גלי," הילה מיהרה

למצוא לעצמה מזר אך קולה של המאמנת אירינה הרקיע שחקים.

"הילה נשמה שלי. מוכשרת שלי איזה יופי שאת פה!" היא מיהרה אל הילה בידיים פרושות. הילה רטנה לעצמה משום שנאלצה להיעזר בידיה כדי לקום מהרצפה. היא הצליחה להסתיר את חומרת הפגיעה בכל זאת. "המאמנת אירינה."

"מה קורה?" המאמנת בחנה כל פיסה מהילה, מקווצות השיער שנפלו מאחורי כתפייה ועד שני הקילוגרם

שעלתה. "את מתאוששת. יופי. אני שמחה לראות שבאת." היא תפחה של שכמה, "עוד כמה זמן תוכלי להתאמן שוב?"

הילה נשכה את שפתייה.

"אה? את לא רוצה לענות לי, בסדר."

המאמנת אירינה שחררה את הילה מאחיזתה ובתנועת ראש נוקשה עמדה ללכת, "לא. זה בסדר. אני התחלתי כבר לעשות פיזיותרפיה על הרגל. אני משתדלת לעשות ספורט שלא יאמץ את הרגל כדי לא לאבד את זה..."

אירינה חייכה חיך חמוץ שהילה הבינה את משמעותו. היא כבר איבדה את זה כשהרגל התרסקה, היא לא תחזור לרקוד שוב. המבט בעיניה של אירינה הביע, בעיני הילה, משהו כמעין פרטה ותחושת חמצה. הילה הייתה תקווה

אולימפית להתעמלות אומנותית לאחר שניצחה כל תחרות בגיל שש עשרה, ואחר כך קרה מה שקרה.

המאמנת אירינה משכה אותה לאורך האולם כדי להכיר בינה ובין מי שאולי היו יכולות להיות בנות המחזור

שלה. משי ואנה, הילה צפתה בהן מתחממות ולא התרשמה. היא הסתובבה במקומה וחיפשה אחר אחותה הקטנה

ואימה. את גלי היא מצאה לצד מאמנת הבלט שלה, דניאלה. מניסיונה של הילה, דניאלה ניסתה להסתיר את הנקודות החלשות של גלי באמצעות שינויים קלים של הכוראוגרפיה כדי שלא ייקרה מצב בו גלי תחליק או תעשה טעות.

הורים ובני משפחה החלו להופיע בשולי אולם המועדון. תחושה של ציפיה והתרגשות התחילה למלא את המקום ובלי להביט הילה הצליחה להבחין במי מהבנות המושפעת מההמון ומהצופים. הילה ציפתה לראות כבר את אימה, היא הייתה יותר חשובה ממאמנת הבלט. היא סרקה את האולם המתמלא וכבר החליטה ללכת אל גלי, לפחות כדי לטלפן אל אימה כשדמות מוכרת נכנסה לאולם וניכר, כמעט לכולם שהוא לא אמור להיות שם. הילה הרימה את סנטרה והעבירה את ידה על רגלה כמה פעמים כדי לאלחש מעט את הכאב, והלכה לעברו בחינניות דורסנית של מתעמלת. "מה אתה עושה פה?"

הוא חיך אליה בטיפשות. מבטו נראה לה אילם וכנראה שחלקים בו באמת היו כאלה, "היי. מה קורה?" הילה התעצבנה לקבל שאלה כתשובה, "איך אתה קשור לפה, מאור." היא חשבה ששמו יישמע לא כנה כמו שנשמע שמה כשהוא אמר אותו, אך המשפט יצא קליל ומתפלא בטבעיותו.

"באתי לראות מה עושים פה?" הילה הביטה בו בשקט. הוא כנראה ניסה לסדר את רעמת השיער שלו אבל זה לא לגמרי עזר. התיק הגדול מידי היה איננו ובמקומו היה ג'ינס שעמד להחליק ממותניו של מאור מכובד כיסוי, כנראה. היא התעלמה ממנו. האיש היה מזור מידי מכדי להתמודד איתו ועם העבר גם יחד. היא הסתובבה בצורה מוזרה, מעולם לא הסתובבה לאחור ככה. אבל היא עשתה כל תנועה אפשרית כדי להסתיר את אי יכולתה לנוע כרקדנית. היא חיפשה את דמותה הגמישה והקופצנית של אימה, בפינה בה לאחרונה ראתה את גלי.

"הבת של אחות אשת אחי תופיע היום." הוא הסביר באוזנה למרות שניסתה בכל כוחה להיראות כמי שאינה מקשיבה. "בעצם, הבת של האחות של גיסי, זה נשמע גיווני יותר לא?" לא אכפת לי, אמרה הילה בתוך ראשה והציצה בו. אם בא לראות את הבת של האחות של גיסתו, מופרך ביותר, מדוע נכנס לבד לאולם. "מי המתעמלת?"

"מה?"

"איך קוראים לבת של האחות של ה... המשפט היה כל כך נורא שהילה לא הייתה יכולה לסיים אותו.

"אה. נוי..עה." הוא נראה לה חושב.

הילה רצתה להרהיך לו אבל משהו חשוב יותר צץ, "היי אלון. ראת את אימא שלי?"

הגבר הבהיר שנכנס לאולם חיך בהקלה כשראה את הילה. הוא חיבק אותה ונשק לה על הראש. היא הבחינה בכך שמאור ניסה לומר גם לו שלום, אך זה לא צלח. מחוותיו המשונות של מאור כנראה לא נראו לאביה החורג כמשהו שהופנה אליו. "כן. הנה היא שם, בפינה עם כל הנשים המפחידות ההן. איך אתן עושות את זה אני לא יודע. כולכן יותר קשוחות ממני. אני הולך למצוא את גלי ולהתיישב באיזה פינה." הוא עמד להיעלם במהירות. הילה הייתה צריכה לדלג על רגלה השמאלית כדי לתפוס את קצב הליכתו ונאלצה לקרוא לו בקול, "אני אבוא אתך." מקווה שמאור יאבד אותה.

היה ברור שגלי תעבור לתחרויות. הילה אפילו ראתה הבעה של הקלה כאשר השמות הוגרלו וגלי קיבלה מתחרה מתחת לרמתה. אימה צהלה בפינת המאמנות בשקט של מאמנת התעמלות. היה פחות ברור איך מאור הצליח להתיישב כל כך קרוב אל הילה ואל אביה החורג. היא קיללה רוב הזמן בראשה וכמעט שלא הצליחה להתרכז באחותה. מצד שני, היא ננתנה מכך שלא הייתה צריכה להתעמק יותר מידי בשאר הבנות. וכשזה קרה, אביה החורג מיהר למשוך אותה אליו וניחם אותה בחצי חיבוק.

"מה הילה גם את היית מתעמלת?" אביה החורג פנה להביט במאור במבט השזור בהפתעה, כעס ואיפוק. אנחה

עמוקה נמלטה מהילה.

"למה הפסקת?"

אביה החורג העביר את מבטו אל הילה, שכבר ידעה שעמד לשאול אם היא רוצה שיעיף משם את הספק נער ספק

איש. אך הילה שמרה אל ארשת רגועה. היא הרטיבה את גרונה והסתובבה להביט במאור. "אתה מתנהג בחוסר טקט." אמרה ברצינות.

הבנתו של אביה החורג כמעט גרמה לה לצחוק.

"אני מתנצל אם השאלה לא במקום..."

הילה לא ענתה. היא הביטה באחת הבנות מבצעת ערבסק באוויר ומושכת את ידה באוויר לתפיסה לא מאוד מושלמת של הסרט. היא הבינה שמאור מאוד רוצה להתחבר או להתחבב עליה אך לא היו לו היכולות, המנטליות, השכליות התקשורתיות לעשות את זה כמו בן אדם רגיל שלא עומד להתגלות כפסיכופט כלשהו. הילה לא התכוונה בשום אופן, להיות עדינה איתו.

"מאור, מה אתה רוצה? אני לא מכירה אותך. אני לא חייבת לך כלום." היא עצמה לא הבינה כיצד המשפט יצא לה בצורה נחמדה. אביה החורג נראה מתרשם.

"אבל ככה מכירים אנשים."

"לא." אמרה הילה ונעצרה לרגע של התנסות קולקטיבית של הקהל בעת שאחת המתעמלות נתנה לסרט להחליק ממנה. "מנהלים שיחת סמול טוק עם אנשים זרים ואם נראה שהם בעניין שואלים אם הם רוצים לצאת לקפה או בירה ואז מכירים. לא מכירים אנשים חדשים כששואלים אותם יותר מידי שאלות אישיות." אביה החורג לכסן אליה מבט ואחר כך עשה תרגיל מרשים בעיניו כדי להסתכל במאור מבלי להיראות כמישהו המסתכל אל מאור.

"את רוצה לצאת איתי מתישהו?" הוא דיבר מהר.

"אוי." נאנחה הילה בסיום התרגיל של המתעמלת חסרת המזל שגם החליקה לקראת הסוף. היא הוציאה את הטלפון שלה מכיסה וחטפה את הטלפון מכיסו של מאור והקלידה את מספר הטלפון שלה. "אתה יצור מוזר." היא אמרה אליו.

*

בלון כחול היה תקוע בין שני חוטי חשמל באמצע הרחוב. הילה ישבה על כיסא לבן והביטה בבלון ובחוט הקשור אליו, היא הסתכלה על הכוריאוגרפיה המסוגננת של החוט ועל התוויות הקטנות חסרות המאמץ של הבלון. אפילו להתפוצץ לא היה יכול. למשך עשר הדקות בהן חיכתה למאור שיופיע היא המשילה עצמה לאותו בלון. הוא היה תקוע על ידי שני חוטי חשמל בדרכו לשמיים. הוא אפילו בצבע השמיים, הילה חשבה לעצמה. החוט הוא כמו נשמתו, רוקדת ומטלטלת ונעה ונלחמת נגד המעצורים שמונעים ממני להגיע אל השמיים. אך החלק הגשמי, הבלון הכחול זו בקושי. החוט אינו מספיק כדי להזיז את כל גופו השמן של הבלון ולהיעיפו מעלה. היא הייתה כל כך שקועה בבלון ובתוך המחשבות שלה שלא שמה לב כשמאור הופיע והתיישב לידה. הם ישבו במרפסת הגלדריה שצפתה אל הכביש. הילה עדיין הביטה בבלון ומאור שרצה מאוד להרשים את הילה, לא ידע מה להגיד. הוא ניסה למצוא משהוא שנון לומר אך הילה כבר השיגה אותו, "אתה חושב שלנשמות שלנו יש צבע? שאנחנו כאילו נולדים בצבע לבן ואחר כך עם כל מה שקורה לנו בחיים הנשמה שלנו מקבלת צבע אחר?" "זה מעניין, קראתי ספר ש..." אבל להילה לא היה היום כוח למאור. למרות שהבטיחה לו שיפגשו בגלדריה ולמרות שהיא באה ואפילו ישבה וחיכתה לו, היא הרי הייתה יכולה פשוט לומר לו שלא בא לה או שהם יידחו את זה למועד אחר. היא באה בכל זאת, מאור היה האדם המוזר ביותר שפגשה והוא לא היה חלק מעולם התעמלות והריקוד.

"הנשמה מקבלת צבע כחול כשהיא כמעט נקייה ורעננה, אדום כשהיא פגועה וכועסת, על הספקטרום הירוק מ-נרקבת ועד לירוק אזורי ומנטולי."

"אפור כשהיא מדובאת ו-ורוד כשהיא מאוהבת? את קוראת ספרים? את מכירה את הארוקי מורקמי?"
הילה התעלמה מהחלק האחרון, "לא נראה לי שהנשמה שלנו ורודה כשאנחנו מאוהבים. היא בטח בגוון של השמש, מאירה וסוערת. וחוץ מזה שיש כל מיני אהבות ובטח לכל אהבה יש צבע אחר."

"כנראה...את רוצה שאני אלך לקנות לנו גלידה?"

הילה הנהנה והניחה על השולחן שטר כסף.

"באיזה טעם?"

"שיהיה שוקולד מריר בתוספת בננה." היא אמרה ופנתה להביט בו. הוא הסתפר לכבודה. מישוהו עזר לו לגלח

את פניו כמו שצריך והוא נראה כמעט כמו כל אחד אחר, חוץ ממבטו המלוכסן והחמקני שתמיד התמקד בפניה של הילה כאילו הוא רעב למשהו שיש בתוכה. "הסתפרת. כל הכבוד אתה נראה כאילו חזרת לציוויליזציה." הוא חייך אליה והילה נזכרה בשיניו המסודרות לתפארת.

בזמן שהלך היא החזירה את שטר הכסף לכיסה וניערה ממנה את המחשבות המשונות שהבלון הכחול התקוע עורר בה. היא ניסתה להיזכר בצבע עיניו של מאור וגילתה שאינה יכולה לומר מה צבען למרות שהסתכלה בהן די הרבה, בגלל מבטן המזור. היא הצליחה לזכור את המבט היטב אך צבען משום מה לא קפץ לזיכרונה.

כשמאור שב עם שתי הגלידות, הילה שמה לעצמה מטרה לגלות את צבע עיניו, למרות שהתחיל להחשיך ומנורת הרחוב הקרובה הבהבה בקושי.

הוא שתק כמה רגעים כדי להבטיח שהילה לא תתקיל אותו שוב בהגיגה הציוריים כדי להתחיל לדבר, "קודם כשדיברת על צבעים שיש לנשמה הזכרת לי ספר שאהבתי קוראים לו – צוקורו משהו, חסר הצבע ושנות העלייה הרגל. על בחור אחד שיום אחד כל החברים שלו מחליטים לנתק איתו את הקשר. בהתחלה הוא נכנס לדיכאון ורוצה למות אבל אחר כך הוא כבר כאילו מתחיל לחיות והוא מכיר מישהו אבל זה שכולם איבדו איתו את הקשר בפתאומיות עדיין משפיע עליו, אז הוא מחליט ללכת למצוא אותם ולשאול...למה את מסתכלת עליי ככה?" הוא חייך פתאום.

להילה הייתה כמעט תנועה בלתי רצונית כאשר דיבר על משהו שמאוד לא עניין אותה. היא ניסתה להבין מה צבע עיניו ולבסוף פסקה שמדובר בצבע חום אפרפר רגיל לחלוטין. "הפעם האחרונה שקראתי ספר היה בגיל שבע עשרה לבגרות בספרות. מאז לא היה לי זמן לקרוא."

"ועכשיו יש לך זמן?" הוא בקושי נגע בגלידה שלו בזמן שהילה פיסלה צורות מגביע הגלידה שלה.

"לצערי התפנה לי הרבה זמן. אבל אני משתדלת להשקיע אותו באחותי הקטנה למרות ש..."

"מה?"

"אתה לא אוכל מהגלידה שלך." הוא מיהר לקחת כמה טעימות עם כפית הפלסטיק הקטנה ומיהר להמשיך לשאול שאלות, "מה אמרת? היית באמצע. אמרת למרות ש..."

"זה לא משנה. אז מה הקשר שלך לבת של האחות של הגיסה שאתה הולך לראות אותה מופיעה?"

מאור הסתיר את מבטו ממנה במהירות ופנה להביט במכוניות החולפות. הוא משך בכתפיו, "זה יפה לראות מידי פעם." מאור לא חדל לעצבן אותה.

"שאלת אותי אם אני רקדנית," הילה בחנה אותו. הוא קפץ כששמע זאת ומיהר להחזיר את מבטו אליה. "נו, ברור שאני הייתי מתעמלת. אימא שלי אחת המאמנות, אחותי הקטנה היא הבטחה לעתיד. למה שאלת כזו שאלה?"
"אני לא יודע." הוא התפתל במקומו.

היא המשיכה להביט בתנודות גופו המסגירות של מאור אל כל תוספת מידע שאמרה, "כולם מכירים אותי בענף. הייתי הכי טובה. זכיתי באליפות ישראל ובאליפות אירופה והייתי אמורה לייצג את ישראל באולימפיאדה לפני שנפלת". מאור הוער. כאילו חיכה לרגע הזה במשך כל חייו. הילה ראתה את זה בפניו והחליטה שהיא לא רוצה לחלוק איתו את עברה.

"אתה יודע מה אני עושה עכשיו?" היא הניחה את הגלידה על השולחן ורכנה מעל השולחן כדי להתקרב אל מאור כמגלה סוד.

מאור שתק ונד לשלילה, "אני מציינת סיפורים בכוראוגרפיה בראש. לא אמרתי את זה לאף אחד. רק לך. שפת גופו של מאור הסגירה אותו לגמרי. הילה הייתה בטוחה שהוא עומד להתעלף והמשיכה, "כשאני לבד ואין אף אחד בבית. אני יושבת בשקט ומדמינת פואמה על ילדה קטנה לבושה בבגד גוף ורוד וחצאית טוטו. היא רוקדת, חמוד וקצת באינפנטיליות אבל רואים שיש לה כישרון וקורדינציה חזקה. ברקע יש פעמונים...ופתאום רעמים עזים ורעש של מתכת מושחזת ויצור אפל יוצא לו מהאוויר של הריקודים הסיבוביים של הילדה."

"בהתחלה היא מסתובבת על שתי הרגליים אבל לאט לאט הסיבובים שלה נהיים יותר אלגנטיים עד שהם הופכים לפירואטים ורואים שהילדה גדלה. סביבה נוצר סרט, ונראה שהיא מחזיקה אותו ומסתובבת איתו. אבל ככול שהסרט מתרחק רואים שזה יצור חסר גפיים עם לסת גדולה ועיניים רושפות שמסתכל עליה בחיך. מתענג עליה."

"אחרי כמה פירואטים, נראה שהיצור האפל מוביל את הנערה בסיבובים ולא ההפך. היצור הנחשי כורך עצמו סביב הרקדנית. היא כבר לא מסתובבת. היא רוקדת בכגרות וביופי עצום, אבל אפשר לראות את היצור הזה, הנחש הזה יוצר את הצל שלה וככול שהיא רוקדת יותר טוב והטכניקה שלה מתחזקת הוא נצמד אליה יותר. כאילו הכישרון שלה הוא מה שמשאיר אותו חי, אבל מה ייקרה כשהיא תפסיק לרקוד?"

מאור מתח את שפתותיו וגבותיו התעגלו. הילה נשענה לאחור ולקחה את גביע הגלידה, ממשיכה לפסל אותו עד סופו.

"מה יקרה?" מאור דחק בה להמשיך.

הילה משכה בכתפיה, "נחש הקטיפה הוא כמו הסרט או המוטות או כל כלי שמתעמלת ורקדת איתו או אפילו רקדנית בלט עם נעלי הריקוד שלה, הוא חלק ממנה. הוא מה שנותן לה את הכישרון שלה וכשהכישרון נעלם או כשאי אפשר להשתמש בו הוא משתעמם ממך וזורק אותך."

"נחש הקטיפה?"

הילה התענגה על הרגעים המבולבלים בהם הצליחה להשתיק את מאור. ברגעים האלו התנהג כמו כל בן רגיל והילה הצליחה לראות את הבן אדם שמתחבא בו בפנים. את האמתית שהוא מסתיר כדי לנסות להרשים אותה.

"אני צריכה ללכת. אני צריכה לקום מוקדם מחר."

"לאן את צריכה ללכת מחר?"

הילה צקצקה בלשונה ותקעה בו מבט, "יש לי סידורים עם אימא שלי. היא אמרה בקול רם.

היא קמה ופנתה ללכת אל תחנת האוטובוס ממול לגלידרייה אך מאור עצר אותה. הוא הסתכל בה למשך כמה רגעים שעצבנו אותה מאור. אם תננן לנשק אותה, חשבה הילה, הוא צפוי לקבל סתירה. "אימא שלי תסיע אותי הביתה היא יכולה לקחת אותך הביתה גם. ככה לא תצטרכי לחכות לאוטובוס ולהידחף..." הוא חיך דרך אפו.

במעין התנשמות המרמזת על צחקוק חנוק.

הילה הייתה מבוועתת מהמחשבה אבל בגלל הסקרנות אמרה, "בסדר."

לצערה זה דרש ששניהם יחכו יחד לאמו של מאור. היא למדה שהיו לו אח ואחות גדולים ממנו, נשואים שניהם ללא ילדים. ששני הוריו עובדים, אבל הוא התחמק לחלוטין מלומר במה הם עובדים. עובדות שטחיות על שנותיו

כחיל והרמוז לכך, שלמאור לא היו חברים ושמעולם לא יצא למועדון או לפאב. את כל זה למדה משום שניסתה בכל כוחה לא לענות על השאלות היותר מידי חודרניות שלו.

כשאמו הגיעה הילה דיברה לעצמה בקול רם ובירכה על בואה. מאור כלל לא הגיב לזה.

"שלום הילה. נעים מאוד להכיר, מאור דיבר עלייך כל כך הרבה."

הילה חייכה בנימוס. למזלה גילתה שמאור החליט להתיישב לצד אמו.

"הוא סיפר לי שאת רקדנית? מתעמלת?"

הילה הנהנה ונוכחה שאמו נוהגת ויושבת עם גבה אליה, "כן. מתעמלת אומנותית."

"ואו. זה בטח מאוד קשה."

הילה הבינה שהפטפטות עברה אצלם במשפחה, "כן."

"מאור סיפר לי שאת ורקדת מגיל שלוש. היית מופיעה עם איוו קבוצה לא? במרכז הספורט. מאור הכריח את אבא שלו לקחת אותו."

הילה בלעה כמות גדולה של רוק שלא ידעה שיש לה בכלל בפה. היא העבירה את מבטה אל המושב הימני ואל

המראות כדי לראות את הבעתו של מאור. הוא ישב והביט בכביש, חסר הבעה לחלוטין. עיני הזכוכית שלו חסרות

מבוכה או אשמה. הילה חייכה אל המראה המכוננת לאחור, אל אמו.

האם מאור עקב אחריה עד שהחליט לפנות אליה בטיילת בים?

*

עד הפעם הבאה שבה קבעו להיפגש הילה כבר ידעה כמעט בוודאות שמאור לא התנהג בטבעיות, אלא גם לא היה כנה. הוא מעולם לא אמר דבר על כך שכבר הכיר את הילה ובכל פעם שהילה העלתה את זה, הוא הסתיר את העובדה הזו.

אימה של הילה הסכימה איתה שמאור לא נראה כמי שהשתתף בסקאלה של הנורמאליות האנושית. כשהיא אמרה זאת הילה וגלי אחותה לא הפסיקו לצחוק. כדי להחזיר את הרצינות לעניין אימה הוסיפה שמבט חטוף באיש גרם לה להרגיש שיש בו משהו חשוד, אך היא לא יכולה לומר מה בדיוק. לאחר מכן אימה הודיעה לה שהיא לא מאשרת לה להיפגש עם מאור אלא בשעות הצהריים במקומות הומים. המקום הטוב ביותר היה הקניון.

מאז שרגלה של הילה החלימה חלקית מהפציעה הילה הייתה יותר מדי בקניון. לפני כן מעולם לא בילתה בקניון.

היא הייתה עסוקה מידי בתחרויות, נסיעות והתרגול הבלתי פוסק. היא לא נהנתה שם מאור אך היא התעקשה שגלי תצא מידי פעם מלוח השעות של האימונים כדי לראות איך אנשים אחרים חיים. כשגלי הייתה מתלוננת שהיא צריכה לתרגל או שהיא צריכה ללכת לנוח לקראת אימון, הילה ואימה היו מחליפות מבטים. היה זה סימן מובהק שילידה היה גם האופי להיות מתעמלת.

"את צריכה לחשוב על מה תעשי עכשיו? את הרי מצליחה קצת לרקוד. למה שלא תלכי ללמוד הוראה בויצו, תהיי מושלמת בתור מורה לריקוד."

הילה פקחה אל אימה שתי עיניים מאיימות, "זה משפיל." היא אמרה קצרות. היא הרי הייתה אלופת ישראל.

אלופת אירופה. עכשיו כל מה שתהיה בגיל עשרים ושתיים זה מורה, זה לא נשמע רעיון טוב להילה.

"את יכולה ללכת ללמוד כל דבר אחר. אני אעזור לך בכסף, בדיוק, בכל מה שתצטרכי וגם אלון יעזור."

"לא."

גלי צחקה.

"את צריכה לעשות משהו, את לא יכולה לנבול בבית. אסור לצאת ממעגל העשייה אחר כך החזרה קשה יותר. את תצטערי על זה."

"אימא. אני לא מתכננת את העתיד שלי." היא אמרה והתרוממה מכיסא המסעדה. דמותו המטרדה של מאור התקרבה אליהם בחשש, והילה הלכה לעבורו. מרוממת מבדיחה פרטית שסיפרה לעצמה בראשה, אני נפגשת עם פסיכופט או מיונתרופ לא מוכשר.

*

מאור לא הצליח להפיק אף משפט הגיוני. הילה הקשיבה לו בחצי אוזן ודאגה שלא לעמוד יותר מידי קרוב אליו כדי שלא יתחיל לחשוב מחשבות, לגבי הסיבה שהילה הסכימה להיפגש איתו שוב. היא ראתה שמלה יפה באחת התניות. היא נעצרה ובחנה את השמלה, האם תהיה מחמיאה לה כפי שהיא מחמיאה לבובת התצוגה? הילה ממש רצתה אותה. לרגע חשבה לבקש מאימה לקנות לה אותה. לרגע חשבה להיכנס לחנות למרוד את השמלה. היא נעצרה מול מודעת רדיושם, היא אפילו שקלה לרגע לעבוד בחנות כדי לקנות לעצמה את השמלה. "מה את חושבת לעבוד בחנות בגדים? את רקדנית לא? את יכולה, הילה הרימה את ידה באוויר והחוותה לו לעצור. לא היה טעם להמשיך לבהות בשמלה או בשאר הבגדים בחנות. היא העבירה את מבטה אל מאור ונאחזה בקול, "מאור. מישהו כבר אמר לך עד כמה את מוזר?" הילה חיוך מטופש שהילה לא חיבבה, "למה? אולי. אבל את יודעת הרי סיפרתי לך על המגבלות שלי ועל הכדורים."

"כן. כן. כן." הילה איבדה את סבלנותה. היא האשימה בכך את אימה שעצבנה אותה לפני שנפגשה עם מאור כדי לומר לו את הבדיחה שעדיין התרוצצה בראשה. ובכלל, לא רצתה לשמוע שוב את התשובה הלא מספקת של מאור על התנהגותו המשונה. הוא כבר סיפר לה בצורה מקוטעת על כך שקרה לו משהו ולכן לא הצליח במשך תקופה ארוכה להיות במקומות הומי אדם ולשמוע מוזיקה ורעשים צורמים. הוא היה תחת טיפול פסיכולוגי ולקח כדורי מרשם. שאביו היה אוסף בשבילו. זו לא הייתה תשובה לשום חלק בו או בהתנהגות שלו, ובטח שלא היה הסבר. "אתה פשוט עושה רושם של בן אדם חשוד. מישהו שאי אפשר לסמוך עליו. אם אתה רוצה בת זוג או בכלל חברה, אתה צריך לעבוד על האותנטיות שלך. על החלק האנושי שלך. האווירה הכללית שאני מקבלת ממך, וזו לא רק אני, כולם מסכימים איתי. אפילו אחותי בת השבע. היא אווירה של פסיכופט. של מישהו שהכוחות האובססיביים שלו אוהזים בו ובכל רגע הוא יתגלה כרוצח סדרתי או סוטה יוצא דופן."

היא נעצרה במרחק סביר ממנו והישירה אליו מבט.

"טוב." זה כל מה שהוא אמר.

חיוכה הרק של הילה הופיע על פניה. זה היה חלק מהבדיחה. היא החליטה לקחת את אופיו המוזר של בן שיחה לעת מצוא כבדיחה לא חיבה של היקום כלפי וכלפי כישרונה שמת יחד עם פציעת רגלה. היא התחילה ללכת שוב, לא טורחת להביט לאחור כדי לבדוק אם מאור המשיך ללוות אותה.

היא גילתה שהוא אינו יודע להרפות, "את מפחדת ממני? את מפחדת שאני אעשה לך משהו?"

"לא. אני לא מפחדת ממך. אתה סתם איש מוזר מבחינתי. ההתנהגות שלך לא מבחילה אותי. אני במילא עומדת למות."

"כולנו עומדים למות."

את האקט הרגיל של שיחה הוא לא ידע לבצע, חשבה בראשה.

הילה צקצקה בלשונה, "אני בקרוב יותר."
 "איך?"

"כי אני סיימתי את התפקיד שלי על כדור הארץ." היא נאלצה לקחת כמה צעדים כדי להתרחק ממנו מאחר והתהלך קרוב מידי ומידי פעם ידו נתקלה בשלה וזה לא היה נעים לה. "כמו שהגענו להתארח אצל מישהו אחר בביתו. אנחנו שם, מדברים. אולי צופים יחד בטלוויזיה אוכלים אפילו. בשלב מסוים אנחנו מבינים שמיצינו את הביקור ואנחנו רוצים לחזור הביתה. הגיע הזמן שאני אחזור למקום ממנו הגעתי."
 הילה ידעה שגילוי כזה היה מפחיד כל אחד אחר. מאור לא היה כמו כולם, הוא היה סוג של בן אדם שלא עבד כמו כולם. מה שהוא בראש שלו לא תוכנת כמו שצריך לפי דעתה של הילה. אבל היה זה הבן אדם שאפשר לומר לו דברים בלי שייצא מגדרו. והוא הוכיח את עצמו ככזה, "את זוכרת את הסיפור שסיפרת לי על נחש הקטיפה. עם הילדה שגודלת להיות בלרינה."
 "אני סיפרתי את הסיפור." הם שיחקו בקצב הליכתם מאחר והילה כל הזמן ניסתה לא להיראות כמו זוגתו של מאור.

"נחש הקטיפה לא אמתי. את דמינת אותו."
 הילה כמעט נחנקה מגל צחוק גדול ששטף את אוויר הקניון.

*

נחש הקטיפה היה רעיון שנכנס למוחה של הילה כשהייתה בערך בת שלוש עשרה והיא התאמנה בסרט שצבעו התבהר משחור ללבן. היא סובבה אותו במיומנות, הוא לא נכרך סביב עצמו ולא הסתכן או נגע בעורה החשוף. זה היה אחד המכשירים שהילה הכי חששה ממנו, אבל בסופו של תהליך, הופעתה הייתה המרשימה ביותר עם הסרט. היא הניחה את המקלות לצד הסרט המגולגל, הכדור והחישוק עמדו בשורה. כולם היו שחורים וזה היה מחזה די נדיר. שחור הוא לא צבע טוב למכשיר. מצד אחד היה בולט מאוד ואפילו מידי. אם לא החזיקה אותו נכון לאחר ההשלכה לאוויר השופטות ראו את זה בבירור. הפספוסים היו ברורים יותר אך האפקט הדרמטי של הצבע השחור היה יפה בעיניה של הילה.
 זו הייתה הפעם הראשונה שראתה את כל המכשירים בשחור. הם תמיד היו בגוון התלבושות שלה, בהירים ובעלי גוונים שמחים.

גלי התאמנה על זוג מקלות בגוון ורוד. זו הייתה התחרות הרשמית הגדולה ביותר שאי פעם תשתתף בה כילדה בת שבע. הילה עזרה לאימה להכין את גלי בצורה הטובה ביותר. ניכר היה על גלי שהתרגשה מאוד מהמאורע. הילה אפילו שמעה אותה אומרת לאביה שההשוואה בינה ובין הילה מלחיצה אותה. היא הרגישה שהיא חייבת להיות טובה כדי לא לעשות בושות בעיקר להילה.
 הילה חשבה שהייתה צריכה להרגיש גאה או מיוחדת. אך כששמעה את אחותה הקטנה אומרת את זה היא לא הרגישה בכלום ונזכרה בנחש הקטיפה ורקד בתוך גופה. לוקח לעצמו את כל החיוניות של הילה ומקפיא אותה מבפנים.

רקדן הוא לא פקיד. רקדנים חייבים להזכיר לאנשים עד כמה היו מוכשרים וברגע שנכשלו מלהזכיר את כשרונם ואיבדו את אהבת הקהל. הם קופאים, בתור מה יזכרו אותם. הילה ביקשה מנחש הקטיפה שיזכרו אותה כרקדנית חנינית ומוכשרת ולא כל דבר אחר.
 ברגעיה האחרונים היא דמינה עצמה ורקדת. היא הרגישה את שתי רגליה ננעצות ברצפה המתוחה, הספוגית.

מקפיצה את הכדור השחור ומגלגלת אותו על ידיה. הוא נבקע וממנו יצאו נחשים שחורים קטנים שרקדו סביבה. לאט הפכו לנחש אחד גדול, שבתן אותה ואת ריקודה עד שהחליט לקחת הכול לעצמו. הילה תפסה את הכדור והנחש נכנס לתוך עורקיה. היא קפאה והפכה לפסל אנושי. נחש הקטיפה לקח הכול לעצמו.

*

הם חיכו שתופיע עד שגלי עלתה לבצע את התרגיל שלה ואז ניסו לשכוח שמישהי חסרה באולם. גלי הייתה מאוכזבת מכך שהילה לא באה לראות אותה. בהתחלה היא כעסה, אבל אז בלי לשים לב, עשתה את שהילה לימדה אותה לעשות כדי להתנתק מרגשות. היא נשמה בדיוק חמש נשימות והתמקדה במקלות, ועלתה לבצע את התרגיל. אימה בינתיים הבחינה במאור. היא לא הבינה למה היה שם מאחר והייתה בטוחה שהילה לא הזמינה אותו. משהו הרגיש לה לא בסדר, אך היא הייתה חייבת להתרכז בגלי. היא ביקשה מבעלה ללכת אל מאור ולשאול אותו אם הוא יודע היכן הילה נמצאת. אלון חזר ואמר לה שמאור לא יודע, "אז למה הוא פה?" היא התלוננה בקול.

*

הילה שלחה למאור הודעה ובה כתבה למאור בצורה ברורה שלא יגיע לתחרות. חוץ ממנו, מאמו ומאביו אף אחד לא ידע את זה.

הוא הגיע להלווייה תוהה אם הייתה יכולה לשלוח הודעה מהיכן שלא הייתה, האם הייתה שולחת לו הודעה שבה כתוב, 'מאור אל תבוא'. בוודאי לא ידעה כמה מיוחדת היא הייתה. היא הייתה היחידה שהצליח לדבר איתה. היחידה שהסכימה לפגוש אותו שוב ושוב. היא מעולם לא דחתה אותו בנימוס כמו כולן. היא פשוט הייתה אומרת לו, 'לא מתחשק לי לראות אותך היום או מחר'.

קרקס החושך

השמש נעלמה מן השמיים והדירה טבעה בצללים ובחושך של ליל הקיץ. כל צבעוניותה של הדירה שנקבעה בה כבר שנים רבות לפני כן, נגולה פתאום. הבובות המגולפות, דמויותיהן הרוסיות, גופן הרחב ופניהן הרחבים, ובובות הפורצלן שעניינהן בלטו מפרצופן, כולם איכדו את מראם המליצי. בעת לילה, הבובות נראו כמעט שטניות. צלליהם התארכו בדירה עד שנעלמו והחושך נטבע על חריצי פניהן. הבעות פני הבובות נעו עם הצללים, גורמים לכל אחד להאמין שהן זזות. מלחששות. זוממות. הם דיברו מאחורי הגב. הוא קרא להן פטפטניות הרחוב לפעמים, כי ידע שזה העליב אותן.

פטפטניות הרחוב היו הנשים המבוגרות שישבו על הספסלים בחוף עם עוזרותיהן וריכלו בשפתן בקולי קולות. כאשר לא רצה להעליב קרא להן פשוט נשמות הרפאים. את הכינוי הזה אהבו מאוד ואת המילה נשמה הוא אהב ביותר. נשמות הרפאים לא היו כמו כל הנשמות. לנשמות היה גוף שינשום עבורן. נשמות הרפאים היו נשמות שנטרו ללא אנשיהם, מתים שעוד המשיכו להתהלך בין צללי העיר ורק חיכו למישהו שיוכל לשמוע את שירתן ואת סיפוריהן, כיצד הם משתלבים עם העבר. כיצד ישנו את ההווה.

נשמות הרפאים לוחשות מילים והאנשים שומעים לא שומעים, אך מתנהגים כפי שנשמות הרפאים ציפו. הם עשו זאת כדי לשנות את המציאות, כדי לגרום לכל החיים הרועשים לעשות שטויות, להתבלבל ולבסוף, להיזכר במתים כי זה היה הדבר הכי חשוב לנשמות הרפאים. שמישהו יזכור שהיו בעולם. ומעולם לא עזבו.

סרגיי האמין שכמה מנשמות הרפאים שהסתובבו ברחוב ראו מחלונות דירתו את הבובות והחליטו להחליק לתוך גופן. מכיוון שהתנגעו לתחושה. הייתה להן תצפית טובה לרחוב ממקומן בחדר המרכזי של הדירה. הן היו יכולות להיפגש באותו המקום ולדבר ביניהן, לספר את מעשיותיהן ולתכנן תוכניות שיוכירו לאנשים החיים כיצד חיו המתים. סרגיי דיבר אליהן בחזרה ונראה שהן אהבו את זה והחליטו להישאר בתוך הבובות הישנות. אשתו הייתה בובאית ובפרויקטים רבים אחראית אנימציה. לכן היו שם כל הבובות, זזות ומפטפות. מאחר ונשאר לבדו, העדיף להיות לפחות איתן. המתים אירחו לו חברה וכדי שלא להבהילו בחרו בבובות שאשתו אהבה. יזכרנו של סרגיי לא אפשר לו יותר לשנוא אף לא אחת מהבובות, שפעם התרעם עליהן ועל נוכחותן. מאז שנובה מתה סרגיי מעריך את נוכחותן. הוא דאג להבהיר להן את המצב בבקרים, כלילות כשהלך מהבית וחזר אליו, תמיד בירכן ותמיד שמע לחשוש קל שחזר אליו. פעם אפילו תיאר לעצמו ששמע את קולה של אשתו מברך אותו בחזרה. הבובות היו כל משפחתו של סרגיי.

*

הווילון שהיה בחדרו התנופף בעדינות. משי הרוח מבעד לחלון הפתוח לכדי חריץ הניעו את הצללים וסרגיי דימה אותם לריקוד ואלס אצילי של ריהוט החדר. גם בחדר היו בובות. הבית היה מלא בהן. עטוף בפתחים ובכדידות סרגיי התאמץ להירדם. כשהתעורר, ביתו לא היה יותר טוב אך עם בוא הבוקר סרגיי מיהר לאכול את הקוטג', הבננה ופורסת הלחם עם כוס התה, ללבוש את הבגדים המגוהצים, להתקין את המכונה על גבו ולצאת אל הרחובות. ברגע בו היה ברחוב כשמתקני מותקן על גבו, הצליח לנשום עמוק את ריח מזג האוויר ולאט שב אל עצמו. התבונן באנשים שהלכו מנקודה אחת אל האחרת, חקר את מלבושם ורמין את סיפורם. עד כה לא הרבה להישאר באותה הפינה. הוא ניסה לכסות כמה שיותר מקום ולא דווקא כדי להיחשף ליותר קהל אלא כי רצה לראות דברים

חדשים ולראות אנשים שונים.

הפעם חזר אל פינה בה ישב כבר לפני כן. זה הרגיש לו נכון. הוא הוריד את המתקן מעל גבו והחל בעבודת הפירוק. הוא לא ניגן על כינור, אורגנית או אקורדיון. הייתה לו מכונת המוזיקה שלו, שאשתו עזרה לו לבנות. הייתה זו מכונה מיוחדת וגם בה היו מותקנות בובות.

הוא לא היה מופע בובות נודד, הוא היה תופעה נודדת. המכונה המוזרה שלו משכה מבטים מכל העוברים והשבים ומכל האגורות והשקלים הבודדים שזרקו אל כובעו, הצליח לתקן בובה שחוקה ואת המכונה, אם קרה לה משהו. הוא לא היה זקוק ליותר מזה. מישוה אחר דאג עבורו לכלכלה והוא הכיר על כך תודה כל יום. המכונה הותקנה בין פינת הרחובות של מוריה ושרדת וודג'ווד. לעתים היה שם מישוה אחר שישב וניגן. סרגיי הכיר אותו. כשידע שלא יהיה שם הגיע במקומו למשך שעות מוגבלות, אחרי הכול, הוא נדד.

*

היה זה יום הומה. אנשים רבים עברו ברחוב. צעירים רבים התקבצו סביבו ובהו במכונה המזמרת והמרקדת שק סרגיי ידע לנגן בה. הפנתאון של סרגיי היה רחב אך הוא לא הפליג בידיעותיו וידע שטוב להתמקד במה שהקהל מכיר. הוא ניגן את מוצרט, באך, בטהובן ואת צ'ייקובסקי שזכה להכי הרבה תשואות. כשניגן את פרוקופייב ואת עליצותו של פיטר מפיטר והזאב כבר כולם כמעט זרקו לעברו חצאי עיניים. לזכותם ייאמר כי גם זרקו חצאי שקלים ברבבות.

המכונה הייתה יצירת המופת האמיתית. קופסה שחורה מתקפלת וענקית. קלידים הנראים כקלידי אורגנית היו מותקנים מלמעלה, בפינה לצד ידו הימנית הותקן סט מוזר של שמונה מיתרים שבעזרתם סרגיי הצליח לחקות את קול הכינור. צינורות, גדולים וקטנים ארוכים וקצרים מסודרים כמו מפוחית הורמו מעל המכונה כדי שסרגיי יוכל לנשוף אליהם. הם הפיקו צלילים של פעמוני רוח וחייקי החצוצרה. לברו, סרגיי הצליח הקים מקהלה. בחלקה התחתון של המכונה היה חזר מלבני לא גדול. אשתו בנתה מספר של בובות שהיו מחוברות אל חלקה האחורי של המכונה ואל לוח הקלידים מלמעלה. בובת הציפור הכחולה צהובה, הדוב עם האקורדיון, ושני הבובות העקומות בצדדים, כולם היו מחוברים בחוט ברזל שהרקיד אותם.

כשהילדים התקרבו, והם הרבו להתקרב לגעת בבובות או לחקור את המכונה, סרגיי הגביר את קצב הניגון ואת הרמקולים שחיבר למכונה. הילדים תמיד הבינו את מה שסרגיי אמר, בלי שדיבר. המכונה הייתה מהפנטת. בימים כמו היום, כשהאנשים התקהלו סביבו ותגמלו אותו סרגיי שכח לחלוטין כי היה קיים. הוא ניגן במכונה לא כי רצה אלא כי כך חי.

מבעד לרגלי האנשים הממהרים או המשתאים אל נוכח סרגיי והמכונה, סרגיי הבחין בכמה ילדים שיצאו מבתי הספר והיו בורכס הבייתה. כמה מהילדים הזכירו לו את הילד שאיבד. הם היו בהירי שיער ובהירי עור, קטנים ורזים. היו שם ילדים שסרגיי כינה ילדי הצללים. הם היו שחורים אבל סרגיי לא כינה אותם ילדי הצללים בגלל גוון עורם; הוא כינה אותם כך כי היו ילדי עולים חדשים, ילדי צללים. ילדים חצויים כמו בנו, חציים פה וחציים היכן שהוריהם גדלו.

ילד אחד שנראה קטן מאוד, הביט במכונה כשפיו פעור ועיניו מעוגלות מרוב תהייה. סרגיי חיך אליו אך הילד כלל לא ראה אף אחד. הוא התקרב למכונה כמהופנט והביט בבובות. הוא שלח יד אחת אל עבר חזר המכונה וסרגיי מיד הגביר את המנגינה ונשף בכוח אל הצינורות הקטנים עם קולותיהם הצורמניים. הילד נעצר, הוא התיישב על המדרכה שסרגיי היה בטוח כי הייתה חמה מאוד, ובהה בבובות המרקדות.

הילד השחור שאל את סרגיי שאלות, "לאן החוטמים של הבובות מחוברים?" סרגיי היה עסוק בתפעול המכונה. הוא בדיוק הגיד בראשו אל עבר אדם שמנמן שזרק אל הכובע לצד המכונה מטבע של עשרה שקלים. "איך הם יודעים איזה תו אתה מנגן?" סרגיי התפלל על הילד אך לא אמר דבר.

כשהחליט לסיים נזכר ששכח לאכול, לצאת להפסקת שירותים ובכלל להתקיים, ראה שהילד עודנו שם. הוא עמד מאחורי רגליהן הלבנות של כמה נשים שמחאו לסרגיי כפיים.

סרגיי התכוף להרים את הכובע ובו כל התשואות וכשהתרומם והביט במכונה כדי לפרקה, ראה כי הילד התקרב שוב אל המכונה ואל הלוח המלבני שלה, סרגיי מיהר לנוף בו, "אל תגע בזה."

הילד העביר את מבטו אל סרגיי והתרחק. הילד חזר שוב והקיף את המכונה כמחפש. מבעד לפניו הרציניות של סרגיי הוא הסתיר חיוך. אי אפשר לא לאהוב ילדים סקרנים, החליט כבר מזמן. הוא פירק את המכונה לעיניו של ילד הצללים ותוך כדי, רמז או שניים נגלו לילד שהביעה את תדהמתו על ידי אמירת "וואו". כל כמה רגעים.

"ילד. כבר מאוחר, אתה לא הולך הביתה?"

הילד לא ענה. הוא התקרב אל סרגיי ואל התיק אליו המכונה נדחפה בעדינות, אפו כמעט נגע בתיק ועיניו עקבו אחר תנועות ידיו של סרגיי. סרגיי סגר את התיק והרים אותו אל גבו. הוא הביט בילד.

הילד הביט בסרגיי בצורה שלא אפשרה לו לעזוב אותו, "איך קוראים לך?"

"אָדן בֵּיטָאוּ."

"נו שלום עדן. לי קוראים סרגיי ואני הולך הביתה. לאן אתה הולך?"

הילד ניתק את מבטו ממנו ופנה להביט מסביבו. סרגיי נאנח בקול, הילד היה לבד ולא זכר היכן נמצא ביתו.

*

בזמן שחיכה לאוטובוס, סרגיי הביט בילד. שניהם לא היו בטוחים מה לעשות עכשיו. סרגיי היה בטוח שלא יוכל לעזוב את הילד לבד ברחוב בלי להתחבט לאורך כל השבוע מה קרה לו, לכן החליט לנסות לעזור את זכרונו של הילד.

אדן הגיע עם אחיו הגדול ובן דודו שהיו בני אותו הגיל. הם היו אמורים לשמור עליו לפני שאבד אבל אדן לא האשים אותם, היה קשה מאוד לשמור על אדן. הרבה דברים סקרנו אותו וברגע שראה את האיש עם תווי הפנים העצובים מנגן ומריקד את הבובות עם המכונה הענקית שלו, כל תשומת ליבו של אדן היו נתונות למכונה ולסרגיי.

הם הגיעו לשם באוטובוס ירוק. סרגיי צקצק בלשונו, כל האוטובוסים היו ירוקים וזה לא עזר בכלל.

במשך הנסיעה אדן התעניין יותר באנשים שעלו וירדו מהאוטובוס, בשקיות שהחזיקו ובבגדים שלבשו. הוא האזין לשיחה של אחיו עם בן דודו ותוך כדי ניסה להקשיב לשיחה של נהג האוטובוס עם הגברת שיישבה מקדימה, לכן לא שם לב בכלל לדרך ולרחובות בהם עברו.

סרגיי התעכב על כל נער שחור שראה והצביע, "זה הוא?", "אלו הם?" אך הילד רק נענע את ראשו וניכר היה שלא הכיר אף אחד מסביבו. אחיו ובן דודו נטשו את הילד.

סרגיי לא ידע איך לעזור, "עכשיו אתה תתרכז." הוא קרא אל הילד שהביט סביבו אל החנויות, על האוכל ועל מכונת הברד שתזווחתיה הפנטו אותו. סרגיי התכוף מעט כדי להביט בעיני הילד, "אתה רעב? מה יש לך? תפסיק להסתכל על הילדות ותתרכז. ידיו של סרגיי קפאו באוויר ברגע בו עיניו של אדן הביטו בו בחזרה. סרגיי החזיק את בטנו חזק, מתוח לשמוע אם הילד יזכר בפרט קטן שיקרב אותם לביתו. הילד הנהן וסרגיי נמתח לאחור, מושך את רצועות תיק המכונה בצפייה, "כן", אמר הילד, "אני רעב."

"אוי", נאנח סרגיי. הוא משך אליו את הילד בחולצתו והניח את שתי ידיו על כתפיו המצומקות כדי שלא ייעלם גם לו. הוא דחף אותו אל שפת המדרכה בזמן שהאוטובוס התקרב, "לכל אוטובוס יש מספר אחר ולכל מספר דרך שונה. אתה זוכר את המספר של האוטובוס שנסעת בו?" סרגיי הרכין את ראשו אל אדן כדי לשמוע טוב, "לא". הילד נד בראשו.

"טוב", סרגיי נאנח שוב ודחף את הילד אל תוך האוטובוס.

*

סרגיי פתח את דלת ביתו בקריאת, "שלום". הקריאה לא הייתה עבור אדן אלא עבור כל היצורים החיים והדוממים שחיכו בסבלנות לשובו של סרגיי. הבית עצמו החזיר בקריאת, "שלום". משלו בכל פעם סרגיי שב, והוא חש בזה. הפעם הוא נכנס עם אורחים. הבית לא הרגיש את נוכחותם של אורחים חיים מזה זמן רב וכל הכובות שהונחו על המדפים ועל מזונן המטבח והסלון הפנו מבטם אל הילד השחור.

אדן נעמד בכניסת הבית. סרגיי דחף אותו פנימה וסגר אחריו את הדלת, "הבאתי אורח". הוא אמר ונעלם בין החפצים הדוממים בדירה המפוזרת. אדן שיחק עם בד חולצתו ולא זז מסף הכניסה אליה סרגיי דחף אותו. הוא בהה בכובות, בצבעים ובמרקמים השונים, בבלגן הצבעוני של הדירה. לא הייתה שם גברת ולא היו ילדים אך אדן נשאר קפוא במקומו, מתבייש מפני כל זוגות העיניים שהחזירו לו מבט ריקני.

סרגיי נראה שוב והפעם ללא התיק, הוא האיר את חדר המטבח ועוד זוגות עיניים הציצו באדן. ידו של סרגיי החוותה לעברו כדי שיבוא. באיטיות אדן התקדם אל המטבח, עיניו הבורקות סקרו הכול וידיו לא הפסיקו לחפור בתוך חולצתו, "זה הבית שלך?"

"איך הרבה אפשרויות", אמר סרגיי. "יש פרוסות לחם, גבינה, ביצים, מלפפון ועגבנייה. בסדר?"

אדן הנהן בשקט.

סרגיי סידר את האוכל והעמיד שני כיסאות עץ אחת מול השנייה השולחן.

"מר פומפיודורו מביט כך כמו נשר. הוא מעולם לא ראה אנשים שחורים לפני כן." סרגיי הזעיף מבטו אל הכובה הגרוטסקית שישבה על מדף במטבח והחזיקה סכין ביד אחת ומזלג בשנייה. "מר פומפיודורו יקר, אינך מטייל מספיק. בחדר השני יש הרבה כובות בכל מיני צבעים, גם שחורים."

"מאיפה קנית את כל הכובות האלו?" אדן התיישב על הכיסא. מתעלם ממבטו של מר פומפיודורו.

"נו באמת. הוא חושב שקניתי אתכם." מלמל סרגיי והתחיל לאכול, "תאכל ילד."

אדן אכל בביישנות. הוא לא היה רגיל לאכול בזמן שכל כך הרבה עיניים לא ממצצות מביטות בו. "איפה אשתך?" הוא שאל.

סרגיי נעץ בו מבט ארוך, "יש לך אימא?" שאל ואדן הנהן. "ואבא?" אדן הנהן שוב.

"נו", הוא האיץ בו. "ואיפה כולכם גרים?"

"אני וההורים שלי ושני האחים שלי ושני האחיות שלי ודוד אָפִי גרים בדירה ביחד."

אדן הביט בסרגיי בעניין, "לך יש משפחה?"

"ואיפה הדירה נמצאת? מה יש ברחוב?"

"עוד דירות", אמר הילד בשקט.

סרגיי אכל את הביצה שלו בתסכול מה. הוא הצליח להניח מראש את כל העובדות שהילד אמר לו. "מתי עליהם?" שאל.

אדן ענה מהר, "כשהייתי בן שלוש". לכך סרגיי לא הנהן בראשו כפי שנהג לעשות לאחר כל תשובה. הוא הביט בילד במבט בוחן וסיים לאכול את הארוחה הקטנה.

כשסיימו, סרגיי הראה לאדן היכן נמצא חדר השירותים ואיפה לרחוץ ידיים. סרגיי פנה לאחד החדרים וסידר אותו תוך כדי דיבור אל הבובות והצעצועים שהיו פזורים בחדר. הרבה פעמים אדן שמע אותו קורא לאותה בובה, "בְּנוֹצָ'קָה". אליו דיבר הכי הרבה, וביקש שלא יפריע לחלומות של הילד עדן.

סרגיי הוביל את הילד אל החדר והראה לו היכן יישן, "הלילה נלך לישון ומחר בבוקר נחפש את הדירה שאתה והמשפחה שלך גרים בה." אדן הנהן אך לא נכנס למיטה למרות שסרגיי ביקש ממנו.

"אתה שאלת אותי המון שאלות על עצמי ועל המשפחה שלי אבל אתה בכלל לא עונה לשאלות שלי, אתה רק מתעלם ממני."

סרגיי הרים את גבותיו עד פדחתו וגירד מאחורי אוזנו, "טוב." אמר, "אני לא רגיל ששואלים אותי שאלות. כנס אל המיטה ואספר לך סיפור."

אדן נכנס למיטה. הוא תחב את רגליו בין הסדין והשמיכה. הרכין את ראשו על זוג כריות נעימות ובהה בבובות שהיו בחדר. רק עכשיו שם לב שבחדר לא היו בובות, אלא רק צעצועים וספרים מסודרים על שולחן יחיד וארון שהיה אטום.

*

סרגיי החשיך את החדר מלבד הקיר שהיה מול המיטה. לשם, הוא כיוון מנורת לילה שאדן לא ראה. האיש המשונה אך החביב התהלך לו בבית כאחוז תזזית ומהר התיישב לצד המיטה וסיפר לאדן סיפור שלעולם לא יישכח. על הקיר הופיעה דמות בינונית בעלת שמלה רחבה, כובע משונה ואף מעט מעוקל, מאחוריה היה בית ומסביב עץ אחד ופרח. היא עמדה שם ונראתה בודדה עד שהגיע גבר בובה, בדיוק בגובה שלה, הוא חבש כובע גם כן. הם הביטו אחד בשני ואדן חשב שהם מאוהבים.

נראה שצדק כי בובת הגבר התקרבה אל הבובה אישה ונשקה לה. הוא קטף את הפרח והציע אותו לה. הוא קטף פרי מהעץ ונתן לה גם כן. נראה לאדן שחשבה מה לעשות עם הפרי, הצל שהבובה הטילה נראה מהורהר. היא נגסה בפרי ונתנה לבובת הגבר את החצי השני. אדן אומנם לא היה יכול לראות את עיניהם או את שפתותיהם אך הוא הרגיש את החיך שחייכו יחד.

בובת הגבר רכנה על הקרקע. רגליו מקופלות ושתי ידי נשואות אל הבובה. אדן הבין, הייתה זו המחווה שבה גבר מציע לאישה להתחתן לו. היא הרימה אותו על רגליו ונשקה לו ושניהם צהלו יחדיו.

סרגיי הוריד את התפאורה. בובת האישה נשארה לבד. היא עמלה על משהו שאדן לא הבין את משמעותו. ככול שהתקדמה בעבודתה אדן הבין כי היא מכינה עוד בובה קטנה הרבה יותר ממנה. היא הניחה את הבובה הקטנה מאחוריה והתחילה לעמול על בובה אחרת. את הפצפונת הנוספת הניחה מאחוריה. "אה." פלט אדן, "אשתך הכינה את כל הבובות."

סרגיי הנהן אך אדן לא היה יכול לראות זאת.

היא הכינה עוד ועוד בובות, כולן משונות וכשבובת הגבר נכנסה אל הבית הוא הביט בבובות מוכה הפתעה. בובת האישה הניעה את ידיה כמסתירה משהו מאחורי גבה. היא הציגה לו, עוד בובה קטנה ובובת הגבר החזיק אותה ביראת קודש קרוב לחזהו. אדן הבין כי הבובה הזו הייתה תינוק.

סרגיי התמהמה קצת. לאחר שאדן חיכה בצפייה הוא ראה את הבובות מופיעות שוב, צלליהן מספרים לו את

סיפורם. הם החזיקו מזוודות גדולות וצל התינוק אמר כי גדל והלך על רגליו. הם עברו לגור בבניין. צלליהם לא חבשו עוד כובעים אלא נפנפו במניפות ואכלו צללי אבטיחים. בובת האישה מילאה מדפים בכובות, בזמן שהתינוק הלך בין רגליה וטיפס כדי להגיע ולשחק עם הכובות המשונות. הייתה זו משפחת צללים מאושרת מאוד. הם התחבקו והתנשקו וישבו אל השולחן ואכלו יחד וצחקו יחד. "אבל איפה האישה והילד?" שאל אדן.

צל אחר הופיע פתאום. המשפחה המאושרת ישיבה לצד השולחן ואכלה כשצל מפחיד הופיע בפניה. רק צדודיתו הופיעה מהחושך, פעם הביט מהם מהצד ופעם הביט בהם מלמעלה. אדן ידע כי הדמות הזאת מבשרת רעות, היא נעה ברשעות ונעלמה.

אדן חיכה.

הצל הנורא הופיע פתאום באמצע, מסתיר כמעט לחלוטין את המשפחה ופתאום נכבה האור.

אדן סובב את ראשו אל סרגיי, בטוח שקרתה טעות. סרגיי הביט בו והצביע על הקיר. האור הופיע שוב אבל צל המשפחה נעלם. כל הצללים נעלמו. לאט, סרגיי סידר את תפאורת הדירה ובאיטיות ובעצב הופיע צל בובת הגבר, בודדה. שיערו הזדקק לכל הכיוונים, מכנסיו היו קרועים וכך גם שרוול חולצתו. הוא התיישב על כיסא ונראה שבכה. כך סרגיי מצא עצמו לבד בדירה.

*

בובת הילד הקטן, פְּנוֹצְקָה שכבה בין זרועותיו של אדן שגנדם לאחר שסרגיי סיפר לו הכול בדרכו שלו. סרגיי התעורר מוקדם ולא זכר כיצד נרדם. כל שזכר היה מלמוליהן הבלתי פוסקים של נשמות הרפאים. הכובות ירכלו כל הלילה על הילד הקטן שישן בחדרו של בן. השמועה נעה בין הכובות שהשתתפו בהצגה ואל כל חלקי הדירה. סרגיי שמע את נקישות שפתותיהן ואת תנועות ידיהן בעת שריכלו. הוא ניסה מאוד לשמוע מה אמרו אבל כנראה נרדם ממש לאחר ההופעה.

הוא מיהר להאיר את כל הבית ונתן לקרני השמש להתפור בין החושך. היה נדמה לו ששמע את נקישותיהן של הכובות, מסתובבות לאחור ובוהות בצליהן; תוהות אם גם הן יוכלו להופיע בהצגה משלהן. סרגיי חשש שמלמוליהן יבהילו את הילד או שמצמוץ של בובה יתגלה לו. הוא עבר בשיטתיות בין כל החלונות והגיף את התריסים ופתח את חלון הסלון לאורר את הדירה.

כשאדן התעורר הדירה אפפה ריח של טוסט. בנימוס רב הלך קודם כל אל סרגיי, "שלום."

"בוקר טוב. טוסטים על השולחן. קודם לך לשירותים, תסתדר, נאכל ונחזיר אותך הביתה." אדן עמד במקומו ומצמץ. הוא לא הבין כיצד סרגיי יודע היכן הוא גר, הוא לקח נשימה ונעצר. "לא מתפוצץ לך? לך לשירותים." אדן ציית.

*

בבוקר הזה סרגיי יצא מביתו ללא התיק השחור הגדול. במקומו, הוא הרכיב תיק צד חום ואחז בידו של ילד ונראה ששפתותיו נמתחו מעלה תחת אפו. "איך אתה יודע לאן ללכת?" התפלא אדן.

סרגיי משך בכתפיו, "אל האוטובוס."

כשהתיישבו צד אל צד סרגיי קירב את אפו אל אדן, "כשתראה משהו מוכר תגידי לי ואל תתביישי." אדן נאנח,

“אנחנו ניסע בכל האוטובוסים עד שאני אראה משהו מוכר?”

סרגיי סובב אליו את ראשו, “לא.”

אדן ראה כמה דברים מוכרים אך הוא ידע שהם לא ממש קשורים למקום מגוריו או לדרך אל מקום מגוריו. הוא פשוט ידע עליהם בגלל שביקר במקומות ההם עם אמו ועם אחיו. הם ירדו לכיוון הים. את זאת אדן זיהה. הוא גם זיהה את הקניון, “זו לא הדרך אל הבית שלי.” אמר כשראשו צמוד לחלון האוטובוס.
סרגיי לא אמר דבר.

להפתעתו של אדן סרגיי לא היה מופתע ונשאר רגוע. הם החליפו אוטובוסים, “הדרך הזו מוכרת לך?” הם עברו בשכונה למרגלות ההר השוכנת מול הים. אדן הביט סביבו, כמעט מתאמץ. “לא מפה.” הוא אמר.
“אז לא נווה דוד,” מלמל סרגיי ועצר את האוטובוס בתחנה הבאה. הם המשיכו להחליף אוטובוסים אך סרגיי לא טרח לשאול את אדן אם הם בדרך הנכונה ואדן קצת התעצבן מכך שלא ידע מה קורה.
“טוב, ועכשיו, הדרך מוכרת לך?”

אדן הביט בחלון בצפייה. הם עלו על ההר וירדו ממנו מטה אל המפרץ, בכיוון השני. הדרך לא הייתה מוכרת לאדן. הוא נד בראשו לשלילה אבל גם זה לא הוציא מסרגיי את שלוותו.
לאחר כמה עצירות סרגיי משך בכתפו של הילד, “ועכשיו.” עיניו העגולות של אדן התמלאו פליאה, “כן.”
“יופי.” סרגיי חייך והנהגן בראשו.

הם המשיכו לנסוע עד שאדן הצביע על פנייה בה האוטובוס לא עבר, “שם.” הוא קרא אל סרגיי והביט בו ופנה להביט שוב בדרך. סרגיי ביקש מנהג האוטובוס לעצור להם בתחנה ושניהם ירדו. הם המשיכו את הדרך ברגל. אדן כמעט דילג בהליכתו וסרגיי צחק מההליכה המוקינית של הילד. סרגיי ליווה אותו עד לבניין הנכון ואדן קרא, “כאן.”

סרגיי צחק שוב. “יופי, עכשיו אתה יודע איך ללכת ולחזור בלי ללכת לאיבוד. רוץ הביתה, ההורים שלך בטח מאוד לחוצים.” אדן ציית. הוא רץ במדרגות אל הבניין ונעצר באמצע. הוא הסתובב, וירד במדרגות אל סרגיי.
“מה קרה?”

“תודה על הכול. אני ממש מצטער על מה שקרה לך ולמשפחה שלך. אני מבטיח לא לשכוח אותך.” הוא חיבק קלות את בטנו של סרגיי משום שרק עד לשם הגיע.

סרגיי חייך והכיר תודה בשקט.

“ו...אתה יכול בבקשה לומר לי איך ידעת שאני גר פה?”

סרגיי הנהג בשקט. הוא ליטף את זרועו החשופה של אדן והצביע עליה, על גוון עורו. אך אדן לא הבין. סרגיי רק הוסיף עוד חיוך. אדן חיבק אותו שוב, למרות שלא נענה לשאלתו, ועלה אל דירתו בשמחה.

שתי מנות גלידה

ידו ועדה כאחוזת דיבוק, ראייתו בעין שמאל היטשטשה ומהר מאוד אבדה. זו הייתה דווקא תחושה נחמדה, כאילו משהו סוף סוף נוגע בו, כאילו ידיו של אדם רחום השתרבבו מתחת לעורפו ולחצו חזק כאקט אחרון של אהבה. הוא לא חש את גופו, הוא סתם נתלה לו שם ולא הביט, כי ראייתו התערפלה לחלוטין. הוא ככה, אבל עכשיו כבר לא.

פתאום כל התחושה הנעימה אבדה. והוא החל להתייפח, ממש כמו פעוט. זה היה נורא, הוא הרגיש נורא בשביל עצמו על שבכה כך בקול רם, אבל הוא היה ממש עצוב. שני האחים תפשו אותו וקרעו את הכבל הכרוך סביב צווארו. הם לא אמרו דבר, האחות הראשית הביטה בו במעין מבט שלא הצליח להבין את פשרו, והוא אינו נתן לזה את הדעת. הוא היה עסוק בלמות, ועכשיו, משהו מלא רוע הפסיק אותו ממש לפני שהצליח.

הם הושיבו אותו על ספת מנהלת בית האבות עם מלאי מכובד של טישו, הוא לא הפסיק עד שעברה שעה. כשהפסיק, בהה באוויר ללא רגש. ההודעה על כך שנרגע הגיעה אל המנהלת שעברה את דרכה בריצה. היא נעמדה מול הדלת הנעולה של משרדה, חסרת אוויר וסדרה את מראה כדי לשמור על הפן הייצוגי. היא נכנסה אל החדר בניסיון להיות שלושה ורגועה, אך היא לא באמת ידעה כיצד להתייחס אל קשיש בן שמונים שניסה להתאבד בחדרו עם כמה מסדיניו.

"יונתן?" היא שאלה. האמת שהייתה חסרת מילים ולקרוא לו נראה הדבר הכי נכון שיכלה לעשות. הוא נראה מרוחק וריקני. היא חששה שמה עשה לעצמו נזק שפגע לו באבריו הזקנים.

"יונתן? אתה יכול בבקשה לדבר איתי." היא דיברה בלחישות מהוססות והתיישרה לצידו, חוששת להתקרב. הוא נד בראשו לשלילה.

בדרך כלל חוסי בית האבות עזבו כי מתו, לא התאבדו, לפחות לא באופן רשמי. זו הייתה הפעם הראשונה בה אחי ואחיות בית האבות נתקלו באחד הישישים בעודו מנסה לקבוע את גורלו הידוע מראש, אחרי הכול, כולם יידעו שימותו. לעתים פשוט ישבו וחיכו.

"אני מבינה את הכאב והרצון ל..." היא נעצה משום שעניו של יונתן זזו במקומן ונקבעו עליה במבט לא נעים. כמעט מפשיט מרוב כעס. הוא נד אליה בראשו, מזהיר אותה מפני ההמשך. הילדה הייתה בת חמישים ושתיים, עודנה אימא לשלושה נערים, מניין תדע את הכאב או המשכו של המשפט.

"אובדנה של נעמי..." היא ניסתה שוב, ושוב נאלצה לעצור. יונתן שוב נד בראשו לשלילה. הוא הרים את כף ידו אליה וכך השתיק אותה שוב.

היא העבירה קוצות שיער שחור מאחורי אוזנה וניסתה להקשיב לאיש. הוא פתח את פיו והוציא נשימה המלווה בצפצוף חזה, נראה היה שתיפקד היטב. הוא לקח עוד נשימה והיה נדמה לה, למנהלת כי עמד לדבר, אך אז שינה את דעתו וחזר להיטב בריקניות בקיר הלבן של החדר.

מיואשת היא קמה על רגליה הקצרות ויצאה מהחדר. יונתן שמע את קולה, היא הזעיקה את הרופא התורן לבדוק את גופו של יונתן. למרבה צערו של יונתן הוא ידע שהרופא לא ימצא דבר, הוא אמנם קיווה, שאולי רק הניסיון הטיפשי הקטן הזה להתאבדות יסתיר בחיקו איזה נזק חדש לגופו. אך הוא ידע. אומנם היה זקן אך היה בריא מרוב בני העשרים הצעירים.

הרופא, ד"ר אל-עוד בדק אותו לעיני המנהלת והאחות האחראית. הדבר היה נורא ואיום, משום שכבר היה זקן

התייחסו אליו כאל פגוע מקומט, לא נתנו לו כבוד פשוט ולא התייחסו אליו כאל שווה מעולם.

יונתן העביר את מבטו אל הדוקטור שהיה בחור צעיר בן שלושים בעל עיניים ירוקות בורקות וגוף חסון. המבקרים אשר ראו אותו וגם עובדי בית האבות, ובעיקר עובדות בית האבות ניסו מאוד להיות במחיצת הגבר היפה. ניסו להצחיק אותו ולהרשים אותו. למרות שהיה נמוך גם יונתן הסכים כי היה הגבר הכי יפה שראה בשנים האחרונות. יונתן הסכים לאשר במוחו את יופיו של הדוקטור רק כי כבר ידע והיה בטוח כי הדוקטור היה הומו. "עדיף שתשכב." אמר לו הרופא.

יונתן נהם לעומתו, הוא לא הרגיש כי היה צריך לשכב. "אתה בטח מרגיש כאב ראש וסחרחורת קלה, אבל הכול בסדר חוץ מהסימן סביב הצוואר שלך." יונתן פקח אל הרופא את עיניו בתדהמה.

"הכול בסדר?" הוא שאל בתימהון, כאילו סיפרו לו על נחיתת חייזרים על בניין הבית הלבן בווישנינגטון.

איך הכול יכול להיות בסדר, אם כל מה רצה היה למות וגם בכך לא הצליח. הרופא מיהר להסית את מבטו, כמבין שאמר משהו לא בסדר. הוא הניח את ידו על גבה הרחב של המנהלת והוסיף, "מצבנו הגופני בסדר." ויצא מהחדר, מהנהן אל האחוזת האחראית.

הם כולם הביטו בו בעיניים מצומצמות ויונתן החזיר להם מבט ריק.

הוא נשאר לשבת שם עוד שעות, שומע את המתרחש מחוץ לחדר. בתוכו בטנו געשה, הוא כעס לפקדים ובמהירות הכעס התפוגג לעצבות ומשם לאמביוולנטיות מוחלטת. הם הסכימו כי האיש הזקן סובל מזה זמן רב מדיכאון, עשר שנים למעשה. מאז מות אשתו נעמי מצבו הנפשי התדרדר אך הוא לעולם לא הפסיק לפנק את גופו בספורט יומי ובמאכלים בריאים שביקש אותם במיוחד מעובדי המקום. יונתן ניסה להיות פעיל, כך הוא אותם מדברים מאחורי גבו, אך ליבו בוודאי נשבר. דבר מכך לא היה נכון.

הוא התעצבן גם מכך שהעובדים הבכירים החליטו ליצור קשר עם משפחתו, בתוך תוכו הזכיר לעצמו כי אין לו משפחה אך דרך הדלת הסגורה שמע אותם טוענים כי הם יתקשרו מיד אל דורית ויידברו איתה עליו. דורית הייתה בתו הגדולה, אך שנים שיונתן לא החשיב אותה בין בני משפחתו, לא אותה ולא את בני משפחתה הקטנה וגם לא את ביתו הקטנה דמי, שבכלל התגוררה עם בן זוגה בארצות הברית. לצערו, כבר לא חש כי היו בנות משפחתו. הוא שמע את האחוזת טוענת שבוודאי ישמח לגלות שהם יצרו קשר עם בנותיו, בוודאי ישמח אם יראה אותן ואת משפחתן שוב ויתעודד ויחד איתן יחליט מה לעשות עם המשך חייו, שאילו היה לו מזל היו קצרים, כך עורר עצמו בשקט.

גם זה לא היה נכון.

בנותיו של יצרו איתו קשר מזה עשרים שנה, מידי פעם היו מדברות עם אשתו, אימן ושולחות לה תמונות, וידאו ודבר נחמדים להעביי את זמנה בעודה מרותקת למיטתה. תמיד התעניין בהן ורצה לדבר איתן אך לא היה להן הזמן. כשנעמי איבדה את היכולת או הרצון לדבר היה מתקשר אליהן אך מהצד השני של הטלפון הייתה שתיקה צורמת. שיחה מנומסת עם אדם שהכירו פעם ותשובותיהן לשאלותיהן היו תשובות קצרות שלא ניתן לפתח מהן שיחה. אחר כך התקשר רק בחגים לברך אותן, מהר מאוד ויתר, מכיוון שמעולם לא היה הקשר דו סתרי ויונתן הפך עייף יותר ומומרר יותר.

עזיבתה של נעמי הייתה נוראה, אך זו הייתה רק ההתחלה. במהירות, אחריה מתו כל בני משפחתו שאיתם צבר את זיכרונותיו כאדם צעיר וکیلד ויונתן נשאר לבד. עם זאת, הוא לא איבד תקווה. הוא הצליח ליצור קשרים בבית האבות משום שלא היה רק בית סיעודי אלא ממש בית מלון לאנשים זקנים שלא רצו לגור עוד לבד, וכמובן, היה להם מספיק כסף לשלם עבור המקום היקרתי.

הוא הכיר את עדנה, שושנה וחברו החביב בנימין. בנימין מת לפני חמש שנים, הלך לישון ולא התעורר. עדנה החליקה על איזו שקערורית ברצפה ומאז הפכה לסיעורית, שנה לאחר מכן שבמהלכה הגיע אליה וניסה להנעים את זמנה במתן ביקורת נוטפת ערס על שחקי הטלנובלה האהובה שלה, גם עדנה החליפה כתובת. ושושנה, שושנה הנחמדה עם העין העצלה והחיוך המטופש שתמיד היה נעים כל כך לדבר איתה. היו לה בעיות בריאותיות רבות יותר מכל דיירי בית האבות, ובכל זאת הצליחה להחזיק מעמד עד גיל תשעים ושבע והייתה נהדרת וחייכנית. כל שבוע הגיעה כל משפחתה להכיר לה תורה על השנים הרבות שחלקה איתם. יום אחד, באחד מהערבים בהם הייתה הופעה בלובי בית האבות, שושנה זימרה לעצמה באושר ובחיוך, עוברת את גבו של יונתן ולפתע נפלה ומתה.

באותו הרגע עיניו של יונתן התקדרו מאוד והבין דבר חשוב מאוד על חייו כאדם, הוא לא אהב להיות לבד. גם כשהיו אנשים שעצבנו אותו, כמו דודו מנחם שאותו יונתן כינה מנחוס. אז לפחות לא היה לבד. אשתו השנייה של מנחוס לא סבלה את יונתן ויונתן מעולם לא ניסה להראות חיבה כלפיה, הם תמיד העירו אחד לשני ודיברו לא יפה מאחורי הגב אחד של השנייה אבל הדבר העביר את זמנו. כשזו מתה, נעצב באמת ובתמים.

הוא נשאר לבד, וכשניסה למצוא לעצמו חברים חדשים נתקל בחבורה של עקשנים שמשום מה רצו להישאר לבד ולהירקב בחזורים המהודרים שלהם בקומות הגבוהות של מגדל הזקנים, כך יונתן קרא לבית האבות. הוא רק רצה משהו לדבר איתו, לא משנה על מה. לא על רגשות ולא על בדידות ולא על משפחות שזנחו את מבוגריהם לאנחות, סתם דיברו חסר פניות. מגע אנושי היה חסר לו מאוד, חיבוק נכדים או נשיקה על הלחי, אלו היו מותרות שליונתן לא היה מניין לרשת.

דורית הגיעה עוד באותו יום ובהתה בפדחתו הלבנבנה של אביה מבעד לקיר השקוף בחלקו האחורי של חדר מנהלת בית האבות. היא עמדה שם ודיברה עם המנהלת ועם האחיות שהכירה היטב את יונתן ויונתן עצמו לא היה יכול שלא להרגיש עצוב, מכיוון שלא זיהה כלל את בתו. עבר כל כך הרבה זמן מאז שהתראו ולא היה לה אכפת כלל, עכשיו נראתה שונה לגמרי. יונתן רצה מאוד להיות שמח, ליבו קיפץ בו למשך עשירית השנייה לפני שהפך עצוב, הוא הזכיר לעצמו את השנים בהן השקט היה רועש מכול רעש אחר.

הוא שמע את המילים, "ניסה להתאבד, זקוק לחוס ולמשפחה." אבל יונתן כבר לא הצליח להפיק משמעויות, הוא רצה לחזור אל חדרו בקומה העליונה ולקרוא ספר. הוא התרומם על שתי רגליו שהיו מעט חלשות ומשך את ידית הדלת. הוא עבר על פניהם בהתעלמות, לרגע מבטו השתלב במבט בתו. הוא המשיך ללכת במסדרון הארוך ולחץ על כפתור המעלית בסתמיות.

בין רגע מנהלת בית האבות, האחיות האחראיות ושני האחים שהורידו אותו מחבל התלייה שיונתן התגעגע אליו קפצו אליו וניסו לשכנעו להישאר במקומו. "תראה, דורית הגיעה. הבת שלך אתה זוכר את הבת שלך?" קולה של המנהלת הפך ילדותי ומעיק. הוא העביר את מבטו על ארשת פניה המטופשות של המנהלת ועבר להביט בבתו, ההשוכה יצאה מפיו בלא מחשבה. "לא." אמר בצלילות והסתובב לאחור לשמע ה-דינג' המבשר על בואה של המעלית.

הרופא החתיך של בית האבות הצטרף אליהם בריצה ועצר את יונתן מלעלות על המעלית, יונתן רצה מאוד לגחך. הרופא אל-עוד בקושי הגיע עד לבית חזו של יונתן הגבוה. הוא יישר את מבטו, מצפה להיתקל בכועתו מן המראה המותקנת במעלית, אך במקום זאת נתקל בהשתקפותה של דורית. היא צבעה את שיערה לחום, יונתן זכר אותה כנערה פעילה כמו אימה בעלת זנב סוס ארוך ובהיר, עכשיו ראה את הקמטים גם על פניה ונמלא חרדה. הוא נעצר רק לכמה רגעים והתעשת, ממהר לעלות על המעלית.

אך עוכדי בית האבות הרימו את קולם וצעקו עליו, "לא. חכה." יונתן היה סקרן, אך באמת העדיף לחזור אל חדרו ולקרוא ספר. היה זה יום לא טוב במיוחד.

"יונתן, האחות דיברה ממש אל אוזנו וזה היה מאוד לא נעים, "דורית כאן, עדיף שתשבו בלובי ותדברו קצת ואחר כך תוכל ללכת. אה, חלב, הטבח יכין לך צלחת עם פרות טריים כמו שאתה אוהב ותוכלו לשבת ולדבר, מה אתה אומר על זה?"

הוא הרכין את ראשו אליה והזעיף את פניו, "היא." הוא סובב את גופו והצביע על דמותה של דורית שעמדה במקומה חסרת אונים, "אני לא מכיר אותה."

ההצהרה הזו שיבשה לחלוטין את עובדי בית האבות, הם החליפו מבטים והרופא אפילו לטש את מבטו בעיניו ובראשו של יונתן, "אני די בטוח שהוא צלול." לחש הרופא אל המנהלת.

"נו באמת יונתן, זו דורית. הבת הגדולה שלך." ניסתה המנהלת.
יונתן העמיד פני מתפלא, "מה, היא?" הוא עבר לבהות בה. "זו הבת שלי?" אמר כלא מאמין אל עובדי בית האבות שכולם הנהנו אליו באיטיות.

יונתן שיחרר עצמו מאחידת הצוות, "אני לא ראיית את הבת שלי יותר מעשר שנים. איך אני אדע שזו באמת היא?" מאחור דורית צחקקה. אך יונתן לא אמר זאת בצחוק הייתה רצינות בקולו וכנות על ארשת פניו, האיש הזקן באמת רצה הוכחה לכך שהאישה העומדת מולו היא אכן ביתו.

מנהלת בית האבות העבירה את מבטה מיונתן ואל דורית, "איך היא תוכיח לך שהיא באמת הבת שלך?" יונתן משך בכתפיו.

"זוכר כשהיינו קטנות, קולה של ביתו הגדולה לא השתנה כצבע שיערה, קמטי הבעתה. הוא נשאר כפי שהיה מתוק וצלול. "אחרי הלימודים היית לוקח אותי ואת דמי על הפרוד הישנה המצ'וקמקת, פותח את כל החלונות ועובר דרך החורשה שליד הבית כדי שנראה צבים וצבאים ומעולם לא ראינו לא צבאים ולא צבים. אך תמיד ידעת לזהות את הקריאות של הציפורים והסברת לנו מה שמה של כל ציפור."

יונתן העז להרים את מבטו אל אישונה הכהים של דורית. כשהיו קטנות, היא ואחותה, היה לו יותר קל לנהל איתן שיחות משום שהשליח עליהן את כל מה שעניין אותו אפילו בלי לשאול אם התעניינו. אך ככול שהתבגרו יונתן לא ידע כיצד לעניין אותן.

"זו אני אבא." היא סיקה את גופו הישן, אך עורו חסון כאיש צעיר. ידיה נשמטו מעליהן. יונתן רצה ממש להתקרב ולחבק אותה, אך לא ידע אם הוא יכול, הם עמדו כך זמן מה. עד שהרגע חלף.

מנהלת בית האבות העבירה בהם חיוך מעושה ודחפה את יונתן בגבו אל עבר דורית ואל פינת הישיבה הגדולה של הלבני. "תדברו, היא אמרה והניעה את ידיה אל דורית כדי לומר לה, למשוך את הזמן או לגרום לדברים לזוז. "אני אצטרף אליכם עוד רבע שעה בערך." אמרה והנהנה אל דורית.

הם התיישבו מול שולחן עגול שהיה גבוה מכדי שיהיה אפשר להשתמש בו מאחר ושני הכורסאות המונחות במחיצתו היו נמוכים ממנו משמעותית.

דורית התיישבה מולו ויונתן נדחס אל הכורסא האחרת. הוא הניח את ידיו הארוכות על השולחן והביט באצבעותיו המתפתלות, הוא נאנח. הם יוכלו להעלות זיכרונות, אך הוא לא ידע על מה יכלו לדבר.

"אתה ניסית להתאבד?" דורית ידעה לקטוע את האי וודאות וקפצה למים העמוקים במהירות. כך הייתה גם כשהייתה קטנה יותר. מתעלמת מהאי נעימיות ומגיעה לעיקר.

יונתן שחק עם ציפורניו הארוכות באצבעות ידיו. על כך לא רצה להשיב. הוא לא הכיר היטב את ביתו, היא לא הייתה האדם עליו רצה להרעיף את בעיותיו ותחושותיו העצובות. הוא הרים אליה את מבטו, חייך חיוך כמעט מעושה ומשך בכתפיו. מה עוד ייעשה?

"למה שאדם בגילך ינסה להתאבד?" היא אמרה זאת כאילו אמרה דבר מה מעליב. יונתן הנהן אליה בשקט והרים

את אצבעו אל עבר פניה, כאומר, כן. הנה. זה למה. מה זה משנה מה גילו של אדם כשהוא מעוניין להפסיק את חייו. למה היה זה כל כך משונה שאדם החי בתוך בית אבות, בית דכאוני כשלעצמו, לבדו, הוראה כל יום רק אנשים זקנים ומקומטים וכולו ששכחו מי הם, ירצה למות?

רובם הסתכלו במבט אלכסוני לצדדים, מנסים לתפוס איזה צל של משהו דמוי מוות כדי שיוכלו לצעוק אל מה שזה לא יהיה, "היי. ראיתי אותך". מצד אחד מפחדים ומצד שני מאתגרים אותו בצורה מזוהה כאומרים, בוא. נראה אותך, מה כבר תוכל לעשות לנו. לאחר שכבר הזדקנו והיו רחוקים מאוד מהחברה הפעילה של הרחוב הם לא פחדו למות, הם גם קצת פחדו שמצבם הבריאותי ירד. ולמי שנמאס ממשחק המחבואים עם המוות, מפסיק לחכות לו ומביא זאת על עצמו.

יונתן תמיד היה טיפוס של מעשים וידע, מה שלא קורה לך לא קורה כי לא גרמת לו או לפחות ניסית לגרום לו לקרות.

"מה זה משנה." הוא החווה בידו כאילו העיף את השאלה מעל לראשו. "ניסיתי..." הוא שוב ניסה לחייך, "לא הצלחתי."

חוסר ההצלחה במשימתו אכזב אותו.

"אתה רוצה לצאת מבית האבות...אבא?" היא הוסיפה את המילה אבא בסוף המשפט בניסיון לרכך את טון קולה החד, אך המילה נשמעה מזוהר כאמרה אותה.

יונתן כמעט נשבר, "כן." אמר בכנות.

"מה רע לך כאן? כולם דואגים לך. יש כאן בריכה, אולם ספורט, חוגים, אפילו מגרש טניס וגולף. יש כאן חברה..." היא נאלצה לעצור בגלל הפרצוף הנוראי שיונתן עשה לעברה.

"מה רע?" הוא חזר על מילותיה.

"כן. כל הדברים שלך כבר במילא כאן. לאן תלך, אין לך דירה בחוץ. מכרתם אותה, אתה ואימא. ואין תשכור דירה. אני לא..." היא שוב עצרה בגלל הפרצופים שעשה אביה. "מה?" שאלה.

היא דיברה על המקום כאילו היה עולם אחר, כמעט וירטואלי, חמים ונוח. ובחוץ, בעולם האמתי, אף אחד לא רצה אנשים זקנים. "אין פה חברה." הוא ניסה ליישר את עצמו ולדבר בצורה רצינית, למרות שהיה קשה לו.

"בטח שכן," דורית החוותה בידה אל הזקנים שישבו סביבם. על כיסאות גלגלים ברובם.

יונתן השעין את ראשו על ידו, הוא בהה בהם ולאחר רגע הוסיף בצורה נחרצת, "לא."

"לא טוב לך פה?" היא נשמעה מתפלאת, והדבר הפליא את יונתן כנראה ומאחר הכיר את המקום בתור דייר. הוא נד בראשו והעביר בה מבט עצוב ומיהר להפנות את מבטו. הוא לא רצה להיות עצוב בנוכחותה הזזהירה והנדירה של ביתו.

"אם נשאר אותך בבית האבות תנסה לעשות את זה שוב?"
יונתן הנהן.

*

יונתן לא ידע היכן בתו גרה. הוא יכול היה לומר בקווים כללים, היכן, כי כך סיפורו לו. בעיר רמת גן בבניינים גבוהים של אנשים עשירים. זהו, זה כל מה שאמרו לו.

כשנכנס לבניין בו גרה, התלהב ותכעס בו זמנית. מצד אחד הבניין הזכיר לו את בתי המלון היוקרתיים אליהם לקח את נעמי בימי ההולדת וכיום הנישואין, אך כשהזיכרונות הטובים האלו התפוגגו לאט הבין כי בבניינים האלו, היו

ברכות, חדרי כושר ובתי קולנוע, כמו בבית האבות. רק שהאנשים הגרים בבניין היוקרתי לא גרו בבית אבות ואף אחד לא התייחס אליהם כאילו גרו בבית אבות. יונתן היה יכול לומר מניסיונו האישי, שמאוד לא נעים כשמתייחסים אליך כאל דייר בבית אבות, לעתים האחים והאחיות נהגו בהם בצורה די מזלזלת, כאילו היו תינוקות ולא אנשים שהזיכרונות שלהם היו גבוהים מהבניין עצמו בו שהו.

הוא העביר את מבטו ארוכות על המבנה המפואר, עבר על הקרמיקה במסדרונות, על הלובי המפואר עם יצירות האמנות, המנוורות היוקרתיות, המראות המרוכות, שיבוצי האבנים, המעליות הרחבות והרבות, ודלתות הכניסה העבות של הדיירים. מבטו המשתהה נתקע לפתע בשלושה יצורים קטנים שהחזירו לו מבט עגול, מופתע ומעט ביישן.

יונתן מצמץ בעיניו והרים את מבטו. דירתה של דורית הייתה רחבה ומרווחת. הוא רצה לעבור אל המטבח ולברוק את כל הדלתות בו, לראות מה נמצא במקרר ולברר איך החשמל עובד במעון המפואר. אך שלושת הילדים שהועמדו על ידי אביהם בכניסת הבית עצרו אותו. לקח לו כמה רגעים לפי שפנה לבהות בשלושת נכדיו.

כשעצר מהתפלאותו בנוגע למבנה ולחשמל ופנה להביט בילדים בתשומת לב ראויה יותר, לא הצליח להתיק את מבטו מהם. הילד הקטן שמיהר לעמוד מאחורי גלגל המגוננת של אביו הזכיר ליונתן מאוד את אחיו שאיבד לפני עשרים שנה. הילדה האמצעית נראתה כמו נעמי, אשתו המנוחה כך שכמעט עמדו דמעות בעיניו. והילדה הגדולה, הייתה ג'ינג'ית כמו אביה אך נראתה בדיוק כמו דורית. יונתן הצליח להרגיש מרומם מאושר ועצוב מזיכרונות ישנים בו זמנית.

"שלום יונתן, מה שלומך?" רועי, אביהם של שלושת הילדים שלח את ידו קדימה כדי ללחוץ את ידו החסונה של יונתן, אגב כך, הצליח להפסיק את בהייתו של יונתן בילדים, שהדבר התחיל להיראות להם יותר מידי מוזר. "רועי," הוא אמר אחר שהרים אליו את מבטו. הוא לחץ את ידו בזריזות ודורית הניחה את ידה על גבו של יונתן והורתה לו להתיישב בסלון הצופה אל העיר. עיניו של יונתן לא נחו, הן נעו מהנף המשתרע תחת הקומה הגבוהה, החלונות הענקיים, והילדים שהתיישבו גם הם בסלון והסתכלו ביונתן ובאימם בסקרנות. "כמה זמן הוא יישאר כאן?" דינה, הנכדה הגדולה, וזו שיונתן ציפה שתכיר אותו הרימה את ראשה אל אימה בסקרנות.

דורית ויונתן החליפו מבטים. יונתן פתח וסגר את פיו כמה פעמים. הוא הביט סביבו שוב ואז פנה אל בתו במבט מתחנן, "כמה חדרים יש בפנטהאוז הזה?" אמר.

*

זה לא היה סידור, אך ליונתן הוקצה חצי חדר ושימוש חופשי בחדר המחשב, הסלון, ובשירותי האורחים הקרובים למטבח. כולם היו מאוד מנומסים ומתחזים, ולעתים קרובות מלאי מבוכה.

ביום הראשון, יונתן שנהנה מאוד להשתחרר מבית האבות, הרגיש חופשי לנוע במרחבי העולם האמתי. הוא יצא מדירתם של דורית ורועי ונעמד בפארק הגדול מחוץ לבניינים המפוארים. במשך כמעט עשרים דקות תמימות עמד ונשם את אוויר העולם החופשי. מזל שהפסיק לעשות זאת מאחר והפחיד את האמהות ששהו באותו הזמן בפארק עם ילדיהן וילדותיהן. ואז, החל ללכת באיטיות והביט בעצים, באנשים ושמע את רעש המכוניות כאילו מלאכת אמן. לרוב, נראה כתימהוני. הוא אפילו נעצר, במרחק סביר, מכמה גברים שישבו בפארק עם עגלות התינוקות והבחין בשפת גופם, ודיבר אל עצמו בקול רם, "הו. הומואים." כאילו היה זה דבר מה מפורסם שרק ראה בטלוויזיה. הוא בהה בהכול, חדור התפעלות.

כשחזור גילה, כי הוא אינו יודע כיצד לפתוח את דלת הבניין הראשי ואיש הביטחון לא היה כדי לעזור לו. ודאי יצא לסיכוב בקומות הבניין, חשב וינתן ללא שמץ, ולו קל שבקלים, למורת רוח. הוא שב על עקביו והמשיך ליהנות מהפארק ומהצל הענקי שהבניין הטיל. יונתן בילה את רוב הבוקר בחיפוש אחר השמש, עד שרועי הופיע עם שלושת הילדים שחזרו מהגן ומבית הספר.

ביום השני, ירד לאחת הקומות התחתונות ושחה בבריכה. ביום השלישי ניסה את חדר הכושר. ביום הרביעי ירד וצפה בסרט יחד עם כל ילדי הבניין. יונתן הצליח להעמיס את יומו בהתענגות על פעולה תמימה אחת, שבה נהנה שוב מכך שפשוט היה חי. וכמעט שכן, הצליח להשכיח מעצמו עד כמה בודד היה.

בנותיה של דורית, נכדותיו של יונתן היו ילדות חכמות ונעימות לבילוי. דינה הזכירה מאוד את דורית באופייה ואילו אחותה הקטנה מיכל הייתה שקטה כמו אביה. אחיהן הקטן שכל כך דמה ליוסי אחיו הצעיר של יונתן משום מה הזכיר ליונתן את התנהגותה של אשתו המנוחה נעמי. הוא אהב לרוץ בבית לברר מה כולם עושים ואם מישהו פנוי לשחק איתו. בלא לשאול יותר מידי הוא תמיד ידע היכן היו אחיותיו ומה עשו הוריו, ויונתן אפילו שמע אותו פעם מורה להוריו כיצד עליהם להתנהג עם סבא, מכיוון שידע שסבא מתגנב אל הגקווי הצמוד לחדר ההורים. יונתן לא כעס, למעשה הוא התגלגל מצחוק למשך יומיים שלמים מכך שנענש על השימוש ללא רשות בגקווי הפרטי. הימים עברו אך תחושת המתיחות בין המבוגרים לא פגה. לעומת המבוגרים, ילדי הבית התרגלו די מהר לנוכחותו המשעשעת של יונתן, שעשה שטויות רק כדי לבדר אותם או לעצבן אותם. הרבה זמן עבר מאז שהצליח להרגיז מישהו, הרבה זמן עבר עוד יותר מאז שהיה לו עם מי להשתעשע בלא לחשוש שליבו או אגנו, או כל איבר אחר עלולים לשבות תוך כדי. ילדים היו כף.

התנהגותם של הוריהם הייתה זו שהזכירה לו כי הוא לא היה בצדם של הילדים ולא בצד האחר. הוא היה זקן בודד, חסר דירה וחסר מעש.

באחד הימים ישב יונתן בסלון כשעל מרקע הטלוויזיה תכנית אקטואליה שסקרה את כל מעשיות היום. יונתן היה מרותק. כשהתבונן בגיטו הישוב גם הוא אל פני הטלוויזיה כשספל הקפה שלו בחצי הדרך אל פיו הבין יונתן כי שניהם מתעניינים במעשה על פני המסך.

“ידענו על כך כבר לפני עשרים שנה, כשעוד עבדתי במפעל. רביב קדרון היה איש מאיים וחסר ערכים, כל מה שהסתירי כולם ידעו ופחדו לומר. כמוכן שעכשיו רובם כבר לא מפחדים. לתמי בעיות נוראיות בגב והיא לא יכולה לצאת מהבית, גרעון נפטר מסרטן, רמי חלה באלצהיימר אז הוא כבר לא זוכר ממה יש לו לפחד, וסיגל, טוב. סיגל ידעה שתמות לפני שכל הלכלוך ייצא אז היו לה פחדים גרועים יותר להתמודד איתם. אנחנו זקנים, קשה יותר לאיים עלינו. אין לנו רכוש וכסף הכול שייך לבית האבות היוקרתי שנעמי כל כך רצתה, אז שעכשיו גם אי אפשר לאיים עלינו...או לפחות על מה שנשאר מהמפעל הישן.”

גיטו, רועי נחר אליו בבידור ולגם מספלו לגימה ארוכה ורועשת. “אבל הנחיתם ש...” הוא אמר בהינד ראש. “היינו מנותקים מכל העולם החיצון ושום דבר לא עניין אותנו חוץ מההצלחה של עצמנו. והנה, אתה רואה מול עיניך את התוצאות של הניתוק. אנשים מושחתים ואנשים אדישים שלא הפריעו להם. היינו יכולים לעשות יותר כלפי מה שהפריע לנו, אבל החיים שחיינו היו רועשים יותר מכדי לשים לב אל אלו שלא שמענו את רעשם בתוך הרעש של עצמנו. אני מתארע על כך.” אמר יונתן.

רועי הביט בו במבט ארוך ויונתן התמלא בצורך לדבר אל אדם מבוגר על דברים של מבוגרים, על ניסיונו העשיר ועל הדברים עליהם התחרט. הוא היה בטוח שאילו היה להם עוד רגע לא מאוד ארוך אבל די ארוך היו יכולים לפתח שיחת מבוגרים. אך מהדלת הופיע רעש.

מיכל הקטנה נראתה נרעשת ובוכה, לחייה השמנמנות היו אדומות ושיערה סתור. היא מיהרה להתחבא בחדרה

ואפילו לא אמרה שלום ליונתן, אל אביה כלל לא התייחסה.
 "מה קרה?" שאל רועי את דורית שנכנסה אחרונה מבעד לדלת.
 "עשו על מיכל חרם בכיתה. אף אחד מהתלמידים האחרים לא מדבר איתה. היא לא כל כך רצתה לשתף אותי...
 אשמח אם אתה תוכל לדבר איתה."
 "אם את חושבת שזה יע... " רועי נעצר והביט בדורית. היא בכלל פנתה אל אביה שהיה לצערו שקוע שוב
 בטלוויזיה.

"יונתן." רועי נגע בידו והצביע אל כיוונה של דורית.
 "אשמח אם אתה. תדבר איתה. אבא." חזו של יונתן התמלא באוויר ובמשמעות עצמית שאותה לא חש קודם
 בחייו. הוא התקשה מאוד לא למתוח את חיכוך מקצה אחד של פניו אל הקצה האחר.

*

מיכל הקטנה התחבאה ולא בתוך חדרה. מיכל התחבאה בתוך עצמה. לאחר שראתה את השתקפותה מבעד למראה
 הוורודה בחדרה ובכל תמונה בעלת מסגרת זכוכית, נבהלה, נכנסה מתחת לשקערונית מיטתה ושכבה שם, בוכה.
 חברה, שאותם חיבבה מאוד כבר לא היו לה לחברים. הם הלכו יחד למקומות אחרים ולא לקחו איתם את מיכל.
 הם הסתכלו בה מידי פעם והתלחשו, מידי פעם צחקו. אך לא אמרו לה מילה. הם לא דיברו, לא התווכחו ואפילו
 לא רבו. פתאום, כל חברה נעלמו. אך מיכל הקטנה, ראתה אותם. ולכן האמינה כי הם אינם רואים אותה יותר.
 שאר התלמידים בכיתה, התעלמו ממנה. אם דיברה העבירו את עיניהם מעל לראשה כאילו לא הייתה שם.
 כשמישהו ביקש עזרה, מיכל הזדרזה לעזור כדי לקבל קצת יחס אך הם העמידו פנים כאילו לא ראו אותה.
 הם לא היו רעים אליה. הם לא אמרו דברים לא יפים או צחקו עליה והעירו לה, אולי אז הייתה יודעת מה לומר כדי
 שיתנהגו אליה, אולי אם הייתה רבה עם אחד מחבריה חברה אחרת הייתה שומעת וחושבת שמיכל צודקת בהכול.
 אבל למיכל לא הייתה ההזדמנות, מיכל הפכה בין רגע לרוח רפאים והיא אינה ידעה בדיוק למה.
 היא ידעה רק שהייתה דחוייה ולכן, לא יפה, לא חכמה, לא טובה אלא רק בודדה.
 יונתן נעמד בפתח הדלת ומצמץ בעיניו. היכן הילדה יכולה להיות? עדי הקטן הודיע לו בביטחון רב שאחותו מיכל
 נמצאת בחדרה ולא יצאה ממנו כל אחר הצהריים, אפילו לא לשירותים, הוסיף בצווחה ילדותית.
 אם כך, היכן הייתה.

יונתן הכניס רגל אחת לחדר ומיהר להוציא אותה, לא בטוח שהיה יכול להיכנס לחדר ללא הזמנה. הוא הרים את
 ידו כדי לנקוש על הדלת כדי להודיע לילדה שעמד להיכנס. אך קול לא נשמע. יונתן הסתכל לצדדים, אל המסדרון,
 אף אחד לא אמר לו אם הוא יכול פשוט להיכנס לחדרים. דורית הייתה די ברורה בקשר לגבולות אליהם יונתן היה
 מורשה להיכנס. ההדרים היו אזור אפור.

יונתן יצא ונכנס מהחדר בחוסר ביטחון וכבר הזכיר לעצמו את מיץ פטל המפורסם. הנה חשף את ידו אל החדר
 והנה חשף את הרגל אך אינו יצא מהמסדרון, בו היה בטוח שדורית הרשתה לו להיות בו.
 "סבא?"

יונתן נאנח בהקלה, "מיכלוש, איפה את?" הוא צמצם את עיניו. מעולם לא היו לו בעיות ראייה עד עכשיו. הוא
 סרק את החדר.

"כאן." ענה קולה הצרוד מבכי.

מצחו של יונתן התקמט, הוא בהה במיטה, בטוח שמשם הגיע הקול. הוא התכופף באיטיות על גפיו. נשען על ידיו

הארוכות בעוד ישבנו בולט מעל לרצפה. הוא הביט ישר. "מה את עושה מתחת למיטה?" היא לא ענתה. היא סובבה את גופה ופנתה להביט בו. ישבנו באוויר ופנינו משורבבות בין ידינו כמו כלכלב המבקש תשומת לב. היא חייכה.

"רוצה לצאת משם? אולי, לשבת מעל המיטה." יונתן הציע מאחר והתחיל להתקשות, פתאום הרגיש מאוד זקן. מיכל נדה לשלילה.

"טוב," יונתן הוריד את ירכונו ומתח את רגליו. הוא נשכב לצד משקוף הדלת כשראשו נמצא ממש על גבול חדרה. "שמעתי שעשו עלייך חרם בכיתה."

ליונתן לקחו כמה רגעים להבין שלא הייתה זו התחלה טובה מאחר שהיא הצביעה על עובדה שניתן או לא להגיב עליה, אך אם האדם שמולך או במקרה הזה, הילדה ששוכבת מתחת למיטה, אינה מעוניינת לפתוח בשיחה לא כך היה צריך להתחיל בשיחה.

הוא ניסה לחשוב. חבריה של מיכל לא דיברו איתה יותר, היא הוחרמה ועכשיו הייתה נסערת ולא שיתפה אפילו את אימה בכך שהפכה למאוד בודדה. יונתן הצליח להזדהות איתה מאוד, גם לו לא היו חברים, כל חבריו מתו. בצורה כזו או אחרת ניתן לומר כי חרמינו אותו לטובת מסיבה אליה עדיין לא הוזמן. העניין הוא, שמיכל הייתה צריכה לראות אותם כל יום בבית הספר ואילו יונתן גם אם רצה מאוד לא היה יכול לראות את חבריו. כשחשב על כך הבין, שאולי, במקרה האישי שלו, גם לא היה רוצה לראות את חבריו מאחר וודאי כבר נרקבו. - המחשבה לא עוררה אותו.

"מיכל, אתה זוכרת משהו מסבתא נעמי שלך?"

מכיוונה של מיכל הייתה תזוזה. נראה כי יונתן הצליח במהלך הראשונים שלו.

"קצת. מה שאימא מספרת."

יונתן היה מרוצה. הנה, הם התחילו שיחה. אם יידע כיצד לנהל את השיחה מיכל אולי תחכוך בדעתה לצאת מתחתית המיטה.

"סבתא נעמי הייתה החברה הכי טובה שלי. אני זוכר שהייתה מגיעה, שולחת את הידיים שלה אלי ומושכת אותי מהספה, או מהספר או מכל דבר אחר שעסקתי בו ולוקחת איתי איתה אל העיסוקים שלה. היא הייתה לוקחת אותי איתה לקניות, מצרכים ודברים כאלו. לפעמים הייתה לוקחת אותי איתה לקנות בגדים, היא הייתה יכולה להיתקע שעות בתנויות נעליים יושבת ומודדת את כל זוגות הנעליים גם אלו שלא נראו לה, מתזזת את המוכרות ומשגעת אותי. יום אחד רבתי איתה."

"אמרתי לה שנמאס לי להזדנב אחריה ואחרי כל החברים שלה. הם מאוד עצבנו אותי, הייתה אחת, קראו לה מירנה אבל אני קראתי לה מיגרנה. היה לה קול נורא והיא לא הפסיקה לדבר. רבנו קצת, אני וסבתא שלך ואז היא אמרה לי שאם אני רוצה להפוך להיות זקן מהר יותר כדאי באמת שלא אצא יותר מהבית. כמובן שניסיתי להעמיד אותה על טעותה אבל אחרי יומיים שבהם הייתה יוצאת לבד לבלות עם החברים שלה הרגשתי נורא. הרגשתי עוב. כאלו לאף אחד לא אכפת ממני. והחלק המוזר הוא שהיה לה אכפת ממני, בגלל זה עזבה אותי לנפשי בבית. אבל אז התחלתי להתגעגע אל הנדנודים שלה וגם לא יכולנו לצחוק ביחד על הקול המוזר של מיגרנה כי כבר לא הסתובבתי איתה."

הבנתי שאולי לא אהבתי להסתובב עם כל החברים של נעמי כל הזמן אבל אהבתי להיות חלק מקבוצה, וכשהלכתי לבד הצלחתי ליהנות מהבידדות. משום שכאשר באמת הייתי לבד לא נהניתי מללכת לבד. וחוזר מזה, כשהלכתי ליד החברים המצוקמקים של נעמי הרגשתי חתיך. ידעתי שאני חתיך. הייתי הכי חכם והכי נערץ בחברה הזו, למה לוותר על רגשות כאלו.

וא הבנתי שטעיתי כל הזמן הזה, והחברה הטובה שלי באמת הייתה מאוד טובה כי היא אף פעם לא עזבה אותי. מיכל חיכה. יונתן חיכה כדי לראות האם הצליח להפוך את מיכל לרעת שיחה. הוא חיכה בסבלנות לשמוע את קולה, וכשהגיח מתחת למיטה ליבו של יונתן החל לפעום שוב. הוא הרגיש את ליבו מזיז את ידו השמאלית בעדינות וזה היה נחמד.

"החברה הטובה שלי לא מדברת איתי יותר והיא אמרה לכל השאר לא לדבר איתי גם."

יונתן חשב ואז הבין משהו, "בעיניך היא עדיין החברה שלך?"

מיכל הנהנה, "יולי היא החברה הכי טובה שלי."

"למה יולי לא מדברת איתך יותר?" ידו הימנית של יונתן החלה להירדם, ומוחו החל לקרוח בפתרון וריז יותר שישכנע את מיכל לצאת. הוא הזיק לירך שלו וחלקים מגופו החלו לעקצץ.

"אני לא יודעת. היא לא מדברת איתי."

"אני יודע." אמר יונתן וניסה להזיז את גופו בתנוחה בה עדיין יוכל להביט במיכל. במקום זאת, מצא עצמו

מתפתל על הרצפה. "אף אחד מהחברים שלי לא מדבר איתי, אבל זה לא אומר שהם לא מקשיבים לי. עצם העובדה שאין לי חברים יותר לא מונעת ממני להתייחס אליהם."

יונתן נשמע כועס יותר משקיווה, אך לטון קולו הייתה השפעה. מיכל הסתובבה וחלה לכיוונו.

"אין לך חברים בכלל?"

"לא. אם היו לי חברים בבית אבות הנוראי הוא הייתי עכשיו שוכב על הרצפה ומלטף את הפרקים שלי משום

שהם התחילו לכאוב? אין לי אפילו חבר אחד. אני זקן ואף אחד לא מדבר איתי."

יונתן העביר מבט מלוכסן בנדרתו. היא פתחה וסגרה את פיה כאילו הבינה משהו מיוחד.

"אף אחד לא מתייחס אלי. אני יכול לשבת בחדר שלי בבית האבות, לצלצל אל האחיות ולבקש פוך ולהכות עד

אוגוסט לפני שייזכרו שבכלל אמרתי משהו."

"אז מה אתה עושה?" מיכל הוציאה את ראשה מתחת למכסה המיטה.

"צועק."

"ווא הם נותנים לך את הפוך?"

"לא." יונתן נאנח, "אז הם אומרים לי לשתוק ושוכחים מה רציתי."

מיכל הפנתה אליו עיניים גדולות ושואלות.

"סבתא נעמי הייתה מצלצלת אל האחיות ושואלת אותן, מה שלומן ומה שלום בני המשפחה שלהן ומחזיקה אותן

בטלפון עד שהן היו שואלות אותה מה היא רוצה. הן אף פעם לא שכחו. הם יכולים להתעלם ממני בבית האבות אבל

ברגע שאני מנדרד אני יודע שאני אקבל תגובה וברגע שאני מצליח לקבל תגובה אני מיד מנסה להיות נחמד, כי אז

הם שוכחים שהייתי מעצבן."

מיכל גררה עצמה עד אל פתח חדרה ונשכבה מול גופו הכואב של יונתן. "אם אני אלך אולי יולי ואציק לה עד שהיא

תצעק עליי ואז כשהיא תגיב לי אני אגיד לה שאני לא יודעת למה היא כועסת עליי אבל שאני מתנצלת אם עשיתי

משהו רע, אתה חושב שהיא תדבר איתי?"

"זה רעיון לא רע." הוא נעץ בה את עיניו הבהירות והבין כי עכשיו היה יכול להתרומם. הוא משך את ידיו ויישר

את גבו לשיבה. "ואם תריבו או שהיא לא תרצה לדבר אתך, תדעי שהיא לא חברה טובה."

"טוב." אמרה מיכל, "אבל אני חושבת שהיא תדבר איתי."

"אני יכול לקום עכשיו?" יונתן היה מסופק ומרוצה, הוא חייך והצביע על הרצפה.

"כן." היא הנהנה ונראתה מרוצה בעצמה.

“יופי, יונתן נאנח מעט וגופו קצת הרעיש אך הוא קם אל מלוא גובהו והרגיש גבוה הרבה יותר. הוא עמד ללכת אל החדר שדורית הקצתה לו כשמיכל קראה לו מחדרה.” סבא?”

יונתן הסתובב במהירות, “כן מתוקה שלי.”

“אני אהיה חברה שלך. ותוכל לדבר איתי מתי שתרצה ולנדנד לי גם אם תרצה, ואני אוכל לנדנד לך אם תרצה.”

יונתן הנהן במרץ, “אני רוצה...” הוא אמר, “אני רוצה...” חזר שוב בהתלהבות, “אני רוצה גלידה, רוצה גם?”

איש חסר משמעות

אלון נפטר כשהיה בן 43, לבד בדירתו. סכיוופון עם בעיות, שלעתיים ישן על ספסלים. אביו חיפש אחריו רוב הזמן אך היה תקוע בחייו למרות בעיות הבן. אלון לקח כדורים, והם עזרו לו כשהיה לו כסף לקנות אותם. עבודה הוא לא היה יכול להחזיק ואביו לא עזר בכך. כשאביו לא העביר אליו כספים עבור התרופות אלון היה מתפרץ, הוא היה גונב, צועק ומתפרע, ואולי הרביץ. אך מהעובדת הסוציאלית בעמותה בה ניסו לעזור לו, חשש. הוא פחד ממנה ובערוב ימיו ניסה להכיר תודה, אך גם הכרת התורה הזו לעתים נראתה מאיימת.

כאשר אנשים מדמים לפני עיניהם את אימא אדמה, הם מדמים את העובדת הסוציאלית בעמותה. זה לא היה יופייה, תווי גופה, שיערה והמבט החם שבעיניה, זו הייתה מהותה. היא החום והאדמה. כאשר הייתה בחדר או במשרד כוחה המגנטי היה גדול כוחה המגנטי של השמש, וגרם לשאר הגופים סביבה להסתובב. אין הכוונה, שהגופים הסתובבו סביבה, היא פשוט הייתה האחראית להפצת החיים. היא מזינה את סביבתה ומפיצה עצמה בין נשמותיהם של אנשים זרים. — משאירה טיפה של טוב שתסתובב בעולם עד להתאדות.

היה זה יום לא שגרתי, משום שאחראית המשמרת החדשה לא נהגה לעבוד בבוקר. זה לא שלא רצתה, אלא שאחראיות המשמרת הוותיקות שמרו את משמרות הבוקר לעצמן. ואולי טוב שכך, משום שזו, הייתה טיפוס של לילה. ולעתים היה נדמה שעזבה באמצע שיחה כדי לצופף במעגן החלומות הפרטי שלה.

ככול בוקר ריח האוכל החל להציף את משרד העמותה. אחראית המשמרת החדשה חסמה את נחיריה עם קצות שרוולה והסניפה את ריח הבושם. "יש פה המון ריח, שמישהו יפתח את הדלת בבקשה." בעמדת האחמ"שיות לא היה חלון, אלא רק דלת שממנה נכנסו כולם. "את בטח מאוד סובלת," אמרה העובדת הסוציאלית וחיכה. "גם אני הייתי ככה כשהייתי צעירה. כשאמא שלי הייתה מבשלת הייתי יושבת בחדר מדרגות עד שהריח עבר ואוכלת לחם עם גבינה עם זיתים." אחראית המשמרת התפלאה בשקט, זה היה המעגן שאהבה לאכול בעצמה.

זו הייתה הפעם הראשונה שהעובדת החדשה ראתה את הבית החם פועל ומתמלא בריחות ובאנשים. הריחות היו יותר מידי ותקפו את אפה, האנשים לעומת זאת. זה היה כמו להביט לחיים בפרצוף, אילו הייתה לנו היכולת להאניש את כל החיים עצמם. בני אדם שאינם יפים, עקומים, משהו לא תקין ואם זאת משהו רגיל לחלוטין משתקף מהם. ואז אלון הופיע. הוא היה איש גבוה, כמעט מטר תשעים, שעריו שחור, על פניו חטטים, מבטו ויציבתו כולם נראו מאיימים. האינדיקציה לילד הקטן המבוהל מבפנים נמתקה לחלוטין בשל חזותו המאיימת.

הוא גמע את המסדרון בחמישה צעדים גדולים ומהירים מידי, הוא התכופף אל העובדת הסוציאלית שישבה לצד אחראית המשמרת ושלח את ידו אל ידה של העובדת הסוציאלית ולחץ אותה. "תודה. תודה על הכול." "היה טעים?" היא הרימה את קולה, "כן. כן. תודה רבה." הוא אמר את שמה, והוא נשמע מוזר מפיו. "באמת. תודה רבה." והלך כלעומת שבא.

*

כשלתלפנית לשעבר בעמותה ומתנדבת בהווה, היה צבע כחול בשיער, היא סיפרה על אלון. הוא גר מתחתיה בשכונת הדר בחיפה. ברכיו היו על הרצפה, ידיו מוטלות לצדדים ופיו היה פעור בצעקה שנשמעה רק בעולם המתים. — שבועיים או יותר לא הגיע לבית החם. אביו התקשר לשאול אם הגיע כאשר אחראית המשמרת החדשה עבדה במשמרת הרגילה, משמרת הערב. העובדת הסוציאלית הייתה שם ובדיוק סיפרה על התפרצותו של אלון

כמה שבועות קודם לכן בבית החם, היא סיפרה שמנהל העמותה הזמין משטרה. ושהיא עצמה כעסה עליו מאוד ודיברה עם אביו. היא אמרה לו, שאם אלון לא יחזור לקחת את התרופות שוב היא לא תכניס אותו לבית החם. האחז"מ"שיות היו נסערות שמא יחזור שוב ויתפרץ כשיהיו שם לברן חסרות אונים. אך הוא לא שם – פבל, גם הוא אוכל בבית החם, סיפר שראה את אלון ישן על ספסל. אך בפעם הזו כשאביו התקשר ושאל אם הגיע לבית החם העובדת הסוציאלית חטפה מאחראית המשמרת החדשה את שפורפרת הטלפון ולאחר שיחה קצרה אמרה, "אני לא יודעת איפה הבן שלך. אולי אתה תחפש אותו במקום להיות בבריכה. אם הילדה שלי הייתה נעלמת לא הייתי הולכת לבריכה." ובוזה זה נגמר.

בפעם ההיא כשהתפרץ השאיר במשרד מכשיר MP3, התקן נייד. "אלון התקשר ואמר ששכח את ה- יו אס בי שלו פה. שימו אותו איפה שהוא שלא יאבד, " אמרה העובדת הסוציאלית ומריה שעכשיו הייתה האחז"מ"שית החדשה הניחה אותו במגירה האחורונה, ריכלה קצת עם אחראית המשמרת הוותיקה והודיעה לה שההתקן נמצא שם. נפתחה חקירה, בגלל תנועת גופו החשודה טענו שאולי מותו היה קשור בפלילים. אך התשובה הגיעה כשבוע לאחר מותו, הוא מת מהתקף לב. המתנדבת עם השיער הכחול, שעכשיו נצבע בסגול, באמת אמרה שהיה ריח רע בדירה, והשכנים מהקומה התחתונה קראו למכבי האש לפתוח את הדלת. באמת, היה שם פגר. פעם הוא גנב לאחת המתנדבות האחרות בעמותה את הטלפון הנייד, ושיקר בנוגע לזה. לכן כשאחראית המשמרת הוותיקה נזכרה לאחר חודשים רבים בהתקן שהיה מונח לו במגירה התחתונה היא לא היססה לקחת אותו לעצמה. היא גם הייתה סקרנית מאוד לגלות מה היה בתוכו. מה איש כל כך מוזר ומפחיד בלי אף נפש חיה מלבד העובדת הסוציאלית שתדאג לו שומע בהתקן הנייד. למה סכיופרנים מאזינים? הם גם רצתה אותו לעצמה, היא אהבה מוזיקה והייתה זקוקה להרבה מקום כדי לאכסן אותה. היא ניקתה את ההתקן והכניסה אותו לתיקה. בערב, לאחר משמרת ארוכה חיברה את ההתקן בזהירות אל המחשב. ההתקן היה תקין ונראה חדש. היא חיכתה שהתיקיה תפתח והחלה לפשפש בתוכנו של ההתקן. האם הסכיופרן שמע רק את הקולות שחיו בראשו? לא היה שם כלום. הוא מעולם לא השתמש בו. היא פתחה את תיקיית המוזיקה במחשב שלה וחשבה אילו אלבומים תעביר אל ההתקן החדש, שאולי תאזין לו בנסיעות אל תל אביב. היא התלבטה. היא עדיין מתלבטת – ההתקן היה שייך למישהו אחר, למרות שהיה ריק. רבות תהתה אם להכניס לתוכו תוכן. או להשאירו שם ריק במגרה.